

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 75 / III Legislatura / Sisè període

Dimecres, 17 d'octubre de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 56

Sessió Plenària núm. 57

Primera reunió

SUMARI

Sessió Plenària núm. 56

La sessió s'obre a un quart de dotze i un minut.

Sessió necrològica commemorativa, in memoriam del M. H. Sr. Lluís Companys i Jover, President de la Generalitat i del Parlament (Punt únic de l'ordre del dia.)

*El M. H. Sr. President intervé per fer la necrologia del M. H. Sr. Lluís Companys i Jover (p. 3671). Tot seguit, la Cambra ser-
va un minut de silenci.*

La sessió s'aixeca a un quart de dotze del migdia i tretze minuts.

Sessió Plenària núm. 57

La sessió s'obre a les quatre i deu minuts.

Modificació de l'ordre del dia

*El M. H. Sr. President proposa la posposició dels punts quart, cinquè, sisè, setè i vuitè i la supressió del punt dotzè de l'ordre
del dia, les quals són acceptades per assentiment (p. 3673).*

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Museus (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 3673).

Títol I**Article 1**

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Tom a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 3675).

Tom en contra: *I. Sra. Sanabra (CiU)* (p. 3675).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 3676).

Articles 2 i 3**Text del Dictamen**

Votació dels articles 1, 2 i 3: *aprovats per unanimitat* (p. 3676).

Article 4**Addició d'un nou article**

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, d'addició)

Tom a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 6, 19 i 48 (p. 3676).

Tom en contra: *I. Sra. Sanabra (CiU)* (p. 3676).

Títol II**Capítol Primer****Article 5**

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de supressió)

Tom a favor: *I. Sr. Sobrequés (S)*, juntament amb les esmenes núms. 7, 8, 9, 10, 11 i 45 (p. 3676).

Addició d'un nou paràgraf

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 4, d'addició)

Tom a favor: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)*, juntament amb l'esmena núm. 43 (p. 3676).

Tom a favor de les esmenes núms. 20 (primer paràgraf), 44 i 51: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 3677).

Tom en contra: *I. Sra. Sanabra (CiU)* (p. 3677).

Votació de les esmenes núms. 2, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 19, 43, 44, 45, 48 i 51: *rebutjades per 22 vots a favor, 65 en contra i 5 abstencions* (p. 3679).

Votació de l'esmena núm. 3: *rebutjada per 16 vots a favor, 65 en contra i 11 abstencions* (p. 3679).

Text del Dictamen

Votació de l'article 4: *aprovat per unanimitat* (p. 3679).

Votació de l'article 5: *aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 3679).

Article 6**Text del Dictamen**

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 3679).

Article 7

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 5, d'addició)

Tom a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 3679).

Tom en contra: *I. Sra. Sanabra (CiU)*. Tot seguit, proposa una esmena transaccional a aquesta esmena (p. 3679).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional (p. 3679).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 3679).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 3680).

Articles 8 al 14**Text del Dictamen**

Votació dels articles 8 al 18: *aprovats per unanimitat* (p. 3680).

Capítol Segon**Articles 14 al 18****Text del Dictamen**

Votats abans (article 8).

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 2).

Addició d'un nou capítol

Esmena del G. Socialista (núm. 7, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 3).

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 8, 9 i 10, d'addició)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 3).

Títol III**Capítol Primer**

Esmena del G. Socialista (núm. 11, de modificació)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 3).

Article 19

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 3680).

Capítol Segon**Secció Primera****Article 20****Addició de nous apartats**

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 12, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Gassiot (IC), juntament amb les esmenes núms. 14 i 16 (p. 3680).

Esmena del G. Socialista (núm. 13, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Sobrequés (S), juntament amb l'esmena núm. 15. Tot seguit, n'anuncia la retirada en favor d'una transaccional (p. 3680).

Torn en contra conjunt: I. Sra. Sanabra (CiU) (p. 3680).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional proposada a les esmenes núms. 12 i 16 (p. 3680) i el text de l'esmena transaccional proposada a les esmenes núms. 13, 14 i 15 (p. 3680).

L'I. Sr. Casanovas (M) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3681).

Votació de les dues esmenes transaccionals: aprovades per unanimitat (p. 3681).

Text del Dictamen

Votació dels articles 20 i 21: aprovats per unanimitat (p. 3681).

Article 21

Text del Dictamen

Votat abans (article 20).

Addició de nous articles

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, d'addició)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 12).

Article 22

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 13).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 3681).

Secció Segona**Article 23**

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 3681).

Article 24

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, d'addició)

Debatuda i decaiguda abans (esmena núm. 12).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 3681).

Capítol Tercer**Articles 25 al 28**

Text del Dictamen

Votació: aprovats per unanimitat (p. 3681).

Capítol Quart**Article 29**

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 17, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Carod-Roviva (ERC) (p. 3681).

Votació: aprovada per unanimitat (p. 3681).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 3681).

Articles 30 i 31

Text del Dictamen

Votats abans (article 29).

Article 32**Addició d'un nou paràgraaf**

Esmena del G. Socialista (núm. 18, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Sobrequés (S)* (p. 3681).

Torn en contra: *I. Sra. Sanabra (CiU)*. Tot seguit, proposa una esmena transaccional a aquesta esmena (p. 3682).

L'I. Sr. Sobrequés (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 18 en favor de l'esmena transaccional proposada (p. 3682).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 3682).

Text del Dictamen

Votació dels articles 32, 33 i 34: *aprovats per unanimitat* (p. 3682).

Articles 33 i 34

Text del Dictamen

Votats abans (article 32).

Títol IV

Capítol Primer

Article 35

Addició de noves lletres

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 19, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 2).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 3682).

Addició d'un nou article

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 20, d'addició)

Torn a favor (segon paràgraf): *I. Sr. Martín (M)*. Tot seguit n'anuncia la retirada en favor d'una transaccional (p. 3682).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional proposada a l'esmena núm. 20 (p. 3683).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 3683).

Capítol Segon

Article 36

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 3683).

Article 37

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions* (p. 3683).

Títol V

Article 38

Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 21, de modificació, i 22, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 3683).

Torn en contra: *I. Sra. Sanabra (CiU)* (p. 3683).

Votació de l'esmena núm. 21: *rebutjada per 24 vots a favor, 47 en contra i 6 abstencions* (p. 3683).

Votació de l'esmena núm. 22: *rebutjada per 26 vots a favor, 47 en contra i 4 abstencions* (p. 3683).

Article 19

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 23, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 27 (p. 3684).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 24, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 3684).

Esmena del G. Socialista (núm. 25, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Sobrequés (S)*, juntament amb l'esmena núm. 28 (p. 3684).

Esmena del G. p. Popular (núm. 26, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Vidal-Quadras (P)*. Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 3684).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 27, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. Socialista (núm. 28, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 25).

Torn en contra conjunt: *I. Sra. Sanabra (CiU)* (p. 3684).

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per contradiccions (p. 3685).

Votació de les esmenes núms. 23 i 27: *rebutjades per 23 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions* (p. 3685).

Votació de l'esmena núm. 24: *rebutjada per 7 vots a favor, 60 en contra i 21 abstencions* (p. 3685).

Votació de les esmenes núms. 25 i 28: *rebutjades per 26 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 3685).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions* (p. 3685).

Articles 40 i 41

Text del Dictamen

Votació: *aprovats per unanimitat (p. 3686).*

Disposició Addicional Primera

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 29, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3686).*

Torn en contra: *I. Sra. Sanabra (CiU) (p. 3686).*

Votació: *rebutjada per 9 vots a favor, 48 en contra i 22 abstencions (p. 3687).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 70 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions (p. 3687).*

Disposició Addicional Segona

Esmenes del G. Socialista (núms. 30 a 34, de supressió)

L'I. Sr. Sobrequés (S) n'anuncia la retirada en favor d'una esmena transaccional (p. 3687).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 30 a 34 (p. 3687).

Intervé per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3687).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat (p. 3687).*

Text del Dictamen

Votació de la Disposició Addicional Segona, llevat de l'apartat 4: *aprovada per 64 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions (p. 3687).*

Votació de l'apartat 4 de la Disposició Addicional Segona: *aprovat per 62 vots a favor, 19 en contra i 2 abstencions (p. 3687).*

Disposició Addicional Tercera

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 35, de modificació)

L'I. Sr. Riera i Gassiot (IC) n'anuncia la retirada (p. 3687).

Esmenes del G. Socialista (núms. 36 i 37, de supressió)

Torn a favor: *H. Sr. Armet (S) (p. 3687).*

Torn en contra: *I. Sra. Sanabra (CiU). Tot seguit, proposa dues esmenes transaccionals a les esmenes presentades pels grups (p. 3688).*

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 36 (p. 3689) i el text de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 37 (p. 3689).

Votació de les esmenes transaccionals: *aprovades per unanimitat (p. 3689).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 3689).*

Disposició Addicional Quarta

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 3689).*

Disposició Addicional Cinquena

Esmena del G. Socialista (núm. 38, de supressió)

L'I. Sr. Sobrequés (S) n'anuncia la retirada en favor d'una esmena transaccional (p. 3689).

Esmena del G. p. Popular (núm. 39, de supressió)

L'I. Sr. Vidal-Quadras (P) n'anuncia la retirada en favor d'una esmena transaccional (p. 3689).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 38 i 39 (p. 3689).

Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 40 i 41, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC), alhora que retira les esmenes núms. 49 i 50 (p. 3689).*

Torn en contra: *I. Sra. Sanabra (CiU) (p. 3689).*

Votació de l'esmena núm. 38: *aprovada per 87 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 3690).*

Votació de les esmenes núms. 40 i 41: *rebutjades per 28 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions (p. 3690).*

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 1: *aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 3690).*

Votació dels apartats 2, 3 i 4: *aprovats per 73 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció (p. 3690).*

Disposicions Addicionals Sisena i Setena

Text del Dictamen

Votació: *aprovades per 87 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 3690).*

Addició de noves disposicions addicionals

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 42, d'addició)

L'I. Sr. Martín (M) n'anuncia la retirada (p. 3690).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 43, d'addició)

Debutada i votada abans (esmena núm. 4).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 44, d'addició)

Debutada i votada abans (esmena núm. 4).

Disposició Transitòria Primera

Esmena del G. Socialista (núm. 45, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 3).

Text del Dictamen

Votació: aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 3690).

Disposició Transitòria Segona

Text del Dictamen

Votació: aprovada per unanimitat (p. 3690).

Addició de noves disposicions transitòries

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3690).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 46, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Martín (CDS) (p. 3690).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 47, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3691).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 46 i 47 (p. 3691).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per unanimitat (p. 3691).

Disposició Derogatòria

Text del Dictamen

Votació: aprovada per unanimitat (p. 3691).

Preàmbul

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 48, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 2).

Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 49, d'addició, i 50, de supressió)

Retirades abans (esmena núm. 40).

Addició d'un nou paràgraf

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 51, d'addició)

L'I. Sr. Martín (CDS) n'anuncia la retirada (p. 3691).

Preàmbul i títol de la Llei

Text del Dictamen

Votació: aprovats per unanimitat (p. 3691).

Explicació de vot: I. Sra. Sanabra (CiU) (p. 3691), H. Sr. Armet (S) (p. 3692), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3693), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3694), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3695), I. Sr. Martín (CDS) (p. 3695) i I. Sr. Casanovas (M) (p. 3696).

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació d'una Autoritat Única de Transport de Viatgers a la Conurbació de Barcelona (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC) (p. 3696).

Posició dels grups: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3698), I. Sr. Pueyo (ERC) (p. 3699), I. Sr. Casanovas (M) (p. 3699), I. Sra. Montserrat (P) (p. 3699), I. Sr. Tomàs (S) (p. 3699) i I. Sr. Codina (CiU) (p. 3700).

Votació: rebutjada per 9 vots a favor, 62 en contra i 23 abstencions (p. 3701).

Elecció de tres representants del Parlament de Catalunya al Consell Econòmic de la Universitat Pompeu Fabra (Punt tercer de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix l'article 6.4.f) de la Llei 11/1990, del 18 de juny, de Creació de la Universitat Pompeu Fabra (p. 3701).

Votació: són elegits el Sr. Josep Fabregat, per 86 vots; el Sr. Robert Follia, per 86 vots, i el Sr. Ramon Martínez Fraile, per 85 vots (p. 3701).

L'I. Sr. Clotas (S) (p. 3702) i l'I. Sr. Escudé (CiU) (p. 3702) intervenen per una qüestió d'ordre.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i un minut.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 56

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

Punt únic: Sessió necrològica commemorativa, in memoriam del M. H. Sr. Lluís Companys i Jover, President de la Generalitat i del Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats, la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquest Parlament, reunida el dia 26 de juny de 1990, va adoptar la següent Resolució:

«El Parlament de Catalunya:

»1. Evoca la memòria del Molt Honorable senyor Lluís Companys i Jover, President de la Generalitat de Catalunya, en ocasió de complir-se el cinquantenari del seu afusellament, i li tributa l'homenatge degut al seu alt sacrifici per Catalunya.

»2. Es fa ressò de la consciència històrica que reconeix la iniquitat de la seva condemna arran del simulacre de procés judicial que es va seguir, sense cap més legitimació que la victòria militar dels qui el jutjaren.

»3. Proclama, en el marc de la convivència democràtica que Catalunya ha aconseguit en els nostres dies, la convicció que totes les víctimes innocents d'aquella guerra civil —simbolitzades en el sacrifici del qui fou llur President— resten definitivament reivindicades, més enllà de qualsevol revisió tècnico-jurídica, a la llum de la justícia i de l'equitat, mitjançant aquesta solemne declaració del Parlament en representació del poble de Catalunya.»

La Junta de Portaveus, en la seva reunió del dia 7 de setembre d'enguany, va acordar la celebració d'aquest Ple extraordinari, dedicat a commemorar la mort cruenta, ara fa cinquanta anys, del President Companys, consistent en una declaració institucional de la Presidència. En donar compliment ara a tan honorós mandat, he volgut començar amb la lectura de la Resolució del passat 26 de juny, que posa en relleu el sentiment àmpliament majoritari de la Cambra respecte a la commemoració que ens ocupa.

Resulta escaient recordar que Lluís Companys i Jover fou el primer President del Parlament de Catalunya constituït en aplicació de l'Estatut del 1932, i que en aquest mateix Saló de Sessions, sota aquest mateix sostre, el dia 31 de desembre de 1933, en ser elegit President de la Generalitat després de la mort de Francesc Macià, va pronunciar les següents paraules, premonitòries del que després succeiria: «Sigui el que sigui el que ens porti l'esdevenidor, l'únic que tinc, que és la meua vida, jo estic

disposat a sacrificar-la per Catalunya». Al cap de pocs anys, la vida del President Companys seria sacrificada. Per Catalunya? Avui, després de cinquanta anys, ningú que no estigui ofuscat per la passió en pot dubtar.

Ara fa cinquanta anys, el 15 d'octubre de 1940, s'executava en un fossat del castell de Montjuïc la sentència pronunciada el dia abans per un consell de guerra sumaríssim, quasi clandestí, de més que discutible legalitat. Del text de la sentència, en la qual seria inútil buscar-hi el més mínim rigor jurídic, crec que solament és digne de destacar el paràgraf en què es recullen les paraules pronunciades pel President Companys al final del sumaríssim procediment: «Solamente le queda por decir que la historia nos juzgará a todos en nuestras intenciones. Y, si la sentencia le condena a morir, lo hará sereno y muy tranquilo, por sus ideales y sin sombra alguna de rencor». Penso que aquestes darreres paraules, «sense cap ombra de rancor», ens donen la pauta de la commemoració: sense rancor. Segur que, el President Companys, el que no voldria és que aquesta commemoració es convertís en motiu o pretext de divisió o discòrdia dels catalans.

Les circumstàncies històriques feren que Lluís Companys i Jover presidís Catalunya durant la Guerra Civil del 1936 al 1939. Un gran polític europeu, referint-se a la Segona Guerra Mundial, la va qualificar d'«innecessària». Ens preguntem: hi ha alguna guerra que sigui necessària? I, en la Catalunya del 1936, era necessària, la guerra? Tots els historiadors, de totes les tendències, i els que a causa de l'edat ho poden recordar, estan d'acord que, en manifest contrast amb el que succeïa en la resta de l'Estat, Catalunya gaudia d'una pau ciutadana envejable, que justificava l'expressió —que va esdevenir generalitzada— d'«oasi d'Espanya».

La guerra ens fou imposada: a Catalunya, li fou imposada; al President Companys, li fou imposada. Podem parlar amb específica propietat de guerra innecessària. I, si innecessària fou la guerra, innecessàries foren les conseqüències que en derivaren, i, entre elles, la mort violenta del President Companys.

Però innecessària no vol dir inútil. La mort del President Companys, que ens interpel·la a tots, no fou inútil: confirma la força de l'ideal. Pocs moments abans de morir, escriu a la que immediatament esdevendria vídua: «Em sento serè i tranquil. És Déu qui ha posat les coses i les decisions per a donar-me aquest destí, que m'omple de serenitat extraordinària. Li dono les gràcies, puix que, havent de fer tots el mateix camí, m'ha reservat una fi tan formosa per Catalunya i els meus ideals que revalor la meua humil persona.» I, per més que avui hom pretengui allunyar-se d'una visió romàntica de la història, comprovem que encara som capaços d'emocionar-nos davant del gest de morir per fidelitat a l'ideal. I aquesta emoció és absolutament independent de la filiació política del que l'experimenta.

«Sense rancor», digué el President. Però no remoure rancors no vol dir oblidar el passat o tenir por d'assumir-lo amb plena objectivitat. Ens cal no oblidar que Lluís Companys, en el moment de la seva mort, era el representant legítim de Catalunya: no per la força de les armes, sinó que ho era per la voluntat democràtica del nostre poble. Ens cal no oblidar que, en condemnar Companys, es condemnava la identitat nacional de Catalunya i es condemnava el nostre dret a l'autogovern. I tampoc es pot oblidar que en aquella guerra innecessària, que ens

fou imposada, també s'imposà una divisió absurda i no volguda entre catalans.

És evident que Companys, en vida, no pogué reunir al seu entorn tots els catalans. Companys, com tot polític actiu, va inspirar adhesions, però inevitablement també rebuigs: en el seu cas, les adhesions foren fervoroses i els rebuigs radicals. L'època que li va tocar viure va estar plena de dificultats. Ell mateix les va descriure així en aquest Parlament: «Des d'aquest càrrec, hem viscut sense descans i sense interrupció jornades que posen a prova l'energia moral i física, el tremp i l'aptitud dels homes. Hem vist jornades que ens han colpejat, i hem assistit impotents en l'acció —però mai callats, ni el primer dia ni mai, però impotents en l'acció— al procés d'absurditats, d'infantilismes, de virtuts, d'heroismes, d'il·lusions, de desenganys, de neurosis col·lectives, tot el procés biològic pel qual passen els pobles quan en l'encadenament de la història sorgeixen commocions que presenten sempre la mateixa fase i que la història després ha de judicar, i enalteix o blasma en els pobles i en els homes.»

Companys no pogué coincidir amb tots ni satisfer tothom; els seus actes són sovint opinables. Com ell digué, la història els jutjarà. Però, el que no pogué fer Companys en vida, ho pot fer després de la seva mort: aplegar tots els catalans en uns mateixos sentiments, molt més enllà dels posicionaments plurals

que resulten de les vàries opcions polítiques. Tots els catalans, avui, podem coincidir unànimes en aquesta rotunda decisió: mai més! Mai més haver de morir per fidelitat a un ideal!; mai més enfrontaments violents entre catalans!; mai més l'odi com a instrument polític! És a dir, convivència pacífica, fonament insubstituïble per assolir els més dignes objectius de l'acció política: la llibertat, la justícia i el progrés.

El sacrifici del President Companys, en aquesta commemoració, i per raó de la seva preeminència institucional, es converteix en el símbol de tots els sacrificis de tants i tants catalans que perderen llur vida en aquella immensa tragèdia que patí el nostre poble. A tots els recordem avui i els tributem homenatge. I que el seu record, senyores diputades i senyors diputats, tanqui per sempre els nostres cors a qualsevulla temptació d'intolerància, substituint-la no només per la simple tolerància, sinó pel respecte.

Pel President Companys i per totes les víctimes que ell simbolitza, prego un minut de silenci i recolliment.

(La Cambra, dempeus, serva un minut de silenci.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió. *(Aplaudiments perllongats.)*

(La sessió s'aixeca a un quart de dotze del migdia i tretze minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 57.1

La sessió s'obre a les quatre i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Museus.

2. Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació d'una Autoritat Única de Transport de Viatgers a la Conurbació de Barcelona.

3. Elecció de tres representants del Parlament de Catalunya al Consell Econòmic de la Universitat Pompeu Fabra (art. 6.1 f) de la Llei 11/1990, del 18 de juny, de la Universitat Pompeu Fabra).

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Concertació Social a Catalunya per al 1990.

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Funcions i les Competències de les Cambres Agràries.

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Modificació dels Límits Territorials dels Municipis.

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de les Zones Urbanes Deprimides de Catalunya.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de la Infància.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'assistència sanitària penitenciària.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la situació de la indústria tèxtil a Catalunya.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general del transport per carretera a Catalunya.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de biblioteques.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de prevenció i diagnòstic de les principals malalties mortals.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política financera i de l'ordenació de l'estalvi a Catalunya.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre les cambres de la propietat urbana.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre els ingressos públics i el rendiment dels impostos cedits.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la política turística de Catalunya.

18. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han

formulades. Aquesta llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa es prega que se m'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades demà, dia 18, a dos quarts de cinc de la tarda.

Modificació de l'ordre del dia

Abans d'entrar a l'ordre del dia, aquesta Presidència proposa, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia per formular les interpellacions després de l'elecció dels representants a la Universitat Pompeu Fabra, i, a continuació, defensar les mocions, i seguir així l'ordre acostumat.

Alhora, la Presidència proposa també, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, la supressió en l'ordre del dia de la interpellació al Consell Executiu sobre la política de biblioteques, a sol·licitud de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, que l'havia presentada.

Si no se susciten objeccions, la Presidència estimarà aprovar aquestes proposicions, per assentiment. *(Pausa.)* Moltes gràcies.

El primer punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de Llei de Museus i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? *(Pausa.)* Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

Projecte de Llei de Museus

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor President, senyores i senyors diputats, la presentació d'un projecte de llei a la consideració del Parlament és un acte que conté sempre un elevat grau de solemnitat, ja que és la mostra palesa del paper d'aquesta Cambra legislativa com un dels eixos bàsics al voltant del qual es desenvolupa el nostre sistema democràtic. Però quan —com ara— la iniciativa legislativa que se sotmet a criteri de la Cambra pertany al món de la cultura, un dels elements fonamentals a l'hora de configurar la nostra identitat com a poble, i quan, a més, significa dotar-los d'un instrument normatiu summament valuós a l'hora de regular les nostres infraestructures culturals —com és el cas d'aquest Projecte de Llei de Museus—, considero que la transcendència i la solemnitat a què feia referència, tot just al començament, es veuen reforçades d'una manera molt singular.

Crec, senyores i senyors diputats, que no m'equivoco en afirmar que poques vegades una llei ha estat tan justificada com en aquesta ocasió, en què allò que es pretén és l'aprovació de la Cambra per a un text on es regulen els museus de Catalunya. I ho crec així perquè els museus són unes institucions bàsiques en el nostre entramat cultural, que tenen la responsabilitat de preservar, custodiar i donar a conèixer als ciutadans el nostre patrimoni històric, artístic, arqueològic, tècnic i científic.

Com vostès saben, no és aquesta la primera vegada en la nostra història recent que, des del Consell Executiu, s'impulsa una iniciativa legislativa d'aquesta mena. L'any 1983, essent

Conseller l'Honorable senyor Max Cahner, es va elaborar un primer text que va arribar a ésser en aquest Parlament i que, en acabar la primera legislatura, va decaure. Quatre anys més tard, en l'època del meu predecessor, l'Honorable senyor Joaquim Ferrer, va elaborar-se un segon text on s'introduïen aspectes que actualitzaven la proposta de l'any 1983, el qual, com és ja sabut, tampoc no va arribar a sotmetre's a la consideració del Ple d'aquesta Cambra.

Pecaríem, però, d'inexactitud si limitàvem el parèntesi retrospectiu a aquests darrers anys, ja que la inquietud del nostre país per dotar-se d'un instrument regulador del patrimoni museístic es remunta a l'any 1907, data en què es va constituir la Junta de Museus de Barcelona, la qual succeïa a la Junta Mixta de Museus i Belles Arts, que es va formar l'any 1901. El pas del temps, gairebé un segle, i les diverses vicissituds històriques que ens separen d'aquelles primeres iniciatives ens obliguen —i no podria ser pas d'una altra manera— a enfocar la situació actual des d'un punt de vista nou. Ens calen, efectivament, uns plantejaments més compromesos amb una acció de futur que no pas deutors d'un passat. Per bé que aquest passat no només és digne de tot respecte, sinó que ens serveix a tots plegats per demostrar-nos que estem dotant el país d'un instrument que sintonitza perfectament amb la seva vocació i la seva tradició cultural.

Voldria remarcar un altre aspecte en aquesta aproximació global que estic fent al Projecte de Llei de Museus, abans d'entrar a descriure'n els trets fonamentals. Es tracta de l'estreta relació que té amb allò que ha de ser en un futur, que desitjo no gaire remot, la Llei de Patrimoni de Catalunya. Aquesta ha de ser un instrument legislatiu, que no m'estaré de qualificar de bàsic, que actualment es troba condicionat per un recurs a la llei d'àmbit estatal que el Govern de Catalunya ha presentat al Tribunal Constitucional, ja que considerem que atempta directament contra les competències que en aquesta matèria ens atorga l'Estatut.

Avui, doncs, mentre no disposem encara d'aquesta llei marc, ens cal anar ordenant, amb una visió de conjunt, els diversos sectors del nostre patrimoni cultural. Tenim una llei de biblioteques, una llei d'arxius, i tindrem, també, si aquesta Cambra ho decideix així, una llei que regularà l'àmbit dels nostres museus. Per copsar la transcendència d'aquesta Llei cal fer una breu ullada a la situació que hem heretat. Aquesta situació es caracteritza per un fet clau: la desaparició de la Generalitat arran de la Guerra Civil i l'assumpció, per part de l'Ajuntament de Barcelona, de la Diputació de Barcelona i de les altres diputacions, d'una sèrie de funcions supletòries que eren responsabilitat de la nostra institució de govern.

Aquesta situació, senyores i senyors diputats, ha canviat substancialment: Catalunya té avui un àmbit competencial clarament definit en el seu Estatut i un govern autònom que, en conseqüència, ha d'assumir plenament aquestes responsabilitats.

És per això que amb el present Projecte de Llei, la Generalitat de Catalunya reprèn la seva acció de govern i la seva potestat de gestió en el sector museístic. El present Projecte de Llei, que comença definint el concepte de museu amb unes funcions de preservació, custòdia, difusió i d'espai de participació dels ciutadans, estableix, entre altres coses, el règim general aplicable a tots els museus del país; també es crea el Registre de Mu-

seus de Catalunya, en el qual s'inscriuen tots els centres museístics que compleixin els requisits establerts per aquesta Llei i per les normes que la desenvolupin.

El sistema museístic de Catalunya s'articula a partir d'allò que la Llei defineix com a museus nacionals. Es consideren museus nacionals aquells museus que ofereixen una visió global de Catalunya en els diferents àmbits culturals que, alhora, estenen el seu servei a tot el país. Aquest darrer concepte entronca amb les denominades «seccions» dels museus nacionals, que tenen un doble objectiu: d'una banda, establir una configuració descentralitzada i, de l'altra, articular una estructura de xarxes temàtiques encapçalades per cada museu nacional.

Així, amb aquesta Llei, a més de crear el Registre de Museus, que definirà la tipologia de cada museu, es reordena tota l'estructura amb la creació d'una xarxa temàtica que agrupi, sota la capçalera d'un museu nacional, tots aquells centres amb una homogeneïtat pel que fa al tema del seu patrimoni. La Llei enumera ja tres museus amb la categoria de museu nacional: el Museu d'Art de Catalunya, el Museu d'Arqueologia de Catalunya, el Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya. Un tret característic d'aquesta categoria de museus, tant els tres que acabo d'esmentar com els que es puguin crear en un futur, rau en l'aportació econòmica de la Generalitat; aquesta és del més del 50% del total de les aportacions dels ens públics de Catalunya.

En coexistència amb aquests museus nacionals, la Llei en configura també d'altres tipus, com són els museus d'interès nacional, els museus comarcals, els museus locals i els museus monogràfics.

S'entén per museu d'interès nacional, aquells que, per les característiques de les seves col·leccions, tinguin una significació especial per al patrimoni cultural de Catalunya. És important puntualitzar que la declaració d'interès nacional no implica, necessàriament, cap variació en la titularitat o en el sistema de gestió del museu. S'han volgut incloure en aquesta Llei perquè neix amb la vocació de ser un instrument de servei a tots els centres museístics del país.

L'estructura museística es completa amb els museus comarcals, els locals i els monogràfics, que estan cridats a esdevenir centres actius i de participació en les seves respectives àrees d'influència. Així mateix, la Llei reconeix l'esforç de les administracions locals i de les comarques, que han fet possible l'existència d'un entramat de museus arreu del país, i dedica apartats especials a definir les competències de cada àmbit administratiu. L'òrgan que la Llei contempla com a expressió de la col·laboració i participació de les institucions en la gestió dels museus de Catalunya és la Junta de Museus.

Arribat en aquest punt, voldria obrir un parèntesi i tornar a fer referència als dos textos sobre aquest tema, elaborats anteriorment, per dir que un dels factors diferencials de la present Llei és el fet que la Junta de Museus passa de ser un òrgan merament consultiu a posseir facultats d'ordenació i de propostes executives.

Correspon a la Junta de Museus, d'una banda, la coordinació superior entre els diversos museus del país i, d'una altra, la proposta i l'establiment de programes de prioritats. La Junta, que actua amb plena independència de criteris i disposa d'una assignació pressupostària específica del Departament de Cultura, s'estructura en dos òrgans de govern: el ple i la comissió executiva.

En el Ple, que presideix el President de la Generalitat, és on són representades totes les institucions catalanes; la Comissió Executiva, en canvi, és formada per onze tècnics de prestigi reconegut en qualsevol de les disciplines relacionades amb els museus. Aquest és, sens dubte, un element fonamental, tant per a l'articulació de la present Llei com per la trajectòria que esperem que en el futur segueixin els nostres museus.

Un altre dels aspectes que vull fer ressaltar d'aquest Projecte de Llei que ara es presenta és que contempla la creació d'una xarxa de serveis d'atenció als museus, formada per un centre de suport tècnic, el qual es pot desglossar en tres camps: els dipòsits de materials arqueològics, les exposicions itinerants i la restauració. Estic segur que aquests han de constituir un element dinamitzador a nivell territorial de gran importància.

També, a diferència de les dues propostes anteriors, la present Llei contempla, per primera vegada, la incidència de les lleis d'ordenació territorial per mitjà de les transferències competencials de les diputacions a la Generalitat, als consells comarcals i, excepcionalment en aquesta Llei, als municipis. En aquest punt, i pel que fa referència a les transferències que les lleis preveuen, estic segur que aconseguirem els mecanismes que permetin assolir un alt grau de coincidència.

Tot el que he exposat aquí és fruit de seriosos debats que s'han dut a terme al llarg de tot el procés de preparació de la Llei, en els quals han intervingut tant tècnics com institucions. Voldria destacar especialment la tasca que durant els darrers sis mesos han realitzat les senyores i els senyors diputats de la Cambra que han treballat aquesta Llei: la Comissió de Cultura; aquesta Llei que neix amb voluntat de consens. N'és mostra el fet que més d'un centenar d'esmenes han estat negociades i transaccionades, sense que això, en el nostre entendre, representi alterar l'esperit del text presentat pel Govern.

Estimo, per tant, que aquest text representa també un esforç d'entesa per part de totes les institucions; per part del Govern de la Generalitat; dels ajuntaments; de l'Ajuntament de Barcelona, especialment; de les diputacions, i en especial també de la Diputació de Barcelona. Estimo, per tant, que el text que es presenta avui a la consideració del Parlament és una llei del tot vàlida i estic segur que esdevindrà una eina cabdal en l'articulació del nostre patrimoni cultural.

Per tot això que he exposat, senyores i senyors diputats, demano a la Cambra l'aprovació d'aquest text.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Si hi hagués algun diputat designat per la Comissió per presentar el Projecte, ho pot fer. No hi és; per consegüent, podem començar el debat del Projecte de Llei.

Hi ha reservades diverses esmenes a l'articulat. La primera esmena és a l'article primer, apartat 2, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. És una esmena d'addició. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Abans de començar la defensa d'aquesta primera esmena voldria recordar que quan jo vaig entrar al Parlament —va ser a finals de la legislatura anterior— el meu primer acte va ser precisament assistir a una reunió de la ponència d'una llei de museus que finalment no va prosperar. Vull recordar que el ponent era un excellent company, un excellent diputat que avui, per desgràcia, no pot ser entre nosaltres, però que ens va demostrar la possibi-

litat que, a través de les ponències, els textos, les propostes de textos de llei, milloressin, i molt.

Doncs bé, l'única cosa que vull dir, per no haver-ho de dir en cada punt i en cada transacció que sigui aprovada, és que l'actitud que hem trobat a la Ponència d'aquesta Llei de Museus, tant per part de la ponent —la senyora Flora Sanabra—, com per part de la Conselleria —sobretot a través del senyor Eduard Carbonell—, ha estat enormement positiva i ens ha permès d'afegir o d'incorporar en el text moltes de les propostes que nosaltres havíem fet.

Dit això, explico que en aquesta primera esmena nosaltres volíem parlar d'un concepte del qual —he de ser franc, també— no creiem que sigui un concepte del tot definit, definitivament recollit pels que tracten de problemàtiques museològiques, que és que, a més dels museus naturals, dels museus arqueològics, dels museus etnogràfics, hi ha també, cada vegada més, la tendència a parlar de museus ecològics. Pot semblar que hi hagi una certa contradicció terminològica entre el que acaba significant la paraula *museu*, que pot significar un element anterior, antic, de recollida de valors passats i el que pot significar, cada dia més, el combat ecològic d'una defensa activa de la naturalesa i d'un espai de la naturalesa de cara al futur.

De tota manera, com que hem trobat que, en aquesta moments, experts museístics d'arreu del món cada vegada més diuen que en el futur s'haurà de parlar de museus ecològics, que la denominació, en tot cas, no repugna, pot ser que en alguns moments sigui part o estigui en part inclosa en d'altres definicions de museus, ens sembla que seria interessant de recollir aquesta característica o aquests futurs museus ecològics que a Catalunya poden ser enormement explicatius de la seva realitat nacional.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Diputat. Torn en contra? Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Gràcies, senyor President. Bé, aquesta esmena, que és la primera d'aquest debat i que portava el número 6 en la Ponència, del Grup d'Iniciativa, tal com va ser presentada a la Cambra no era ben bé com és avui aquí; afegia no solament els valors ecològics com uns valors fonamentals a l'hora de considerar uns espais i uns monuments amb la categoria de museus, sinó que feia algunes altres aportacions —si no ho recordo malament—, hi afegia valors industrials.

En el tràmit de Ponència, després referendat per la Comissió, ja va ser recollit aquest altre aspecte; el que passa és que en els aspectes ecològics no vèiem que fos, tal com el mateix senyor Diputat reconeix, tan escaient.

Vèiem que l'article 21 de la Llei d'Espais Naturals, precisament, té cura de protegir tots aquells llocs, espais, valors que tinguin uns caràcters, entre d'altres, ecològics, i teníem por que es pogués produir un encavalcament de funcions o un confusionisme entre dues lleis que tractessin del mateix tema. Davant l'interès demostrat pel Grup d'Iniciativa, a través del senyor Riera, vàrem demanar també un assessorament tècnic sobre la compatibilitat o no de la possibilitat que es tinguessin en compte els valors ecològics en totes dues lleis. És per això que, com que sembla ser que pot ser a tots dos llocs, més que un torn en contra, senyor President, el que jo faig és anunciar el vot favorable a l'esmena del Grup d'Iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra.

Passem, doncs, a la votació d'aquesta esmena.

Els senyors diputats i les senyores diputades que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat.

A continuació, votarem el text del Dictamen en els seus articles 1, 2 i 3, perquè ara no tenen cap esmena. Ho fem així.

Vots a favor?

Aquests tres articles han estat aprovats per unanimitat.

Passem a continuació al debat de l'article quart on hi ha una esmena també del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Faig, alhora, la defensa de les esmenes 2, 6, 19 i 48, ja que totes elles fan referència a un tema del qual parlaran també altres grups d'aquesta Cambra, que és el tema del mapa de museus, i que en algun cas d'altres grups les han col·locades en altres articles —suposo que el representant del Grup de la majoria també ens farà una resposta conjunta a tots els grups, tenint en compte que és un dels temes que apareix al llarg de tota la Llei.

Bé, la qüestió és que..., suposo que una de les sospites, senyores i senyors diputats, que hi haurà després de l'aprovació d'aquesta Llei que «prima» els museus nacionals, serà la sospita que van tenir certs sectors de la societat catalana —i el Diputat senyor Rigol se'n deu recordar molt bé— quan, arran del pacte cultural, hi va haver acusacions directes d'una certa centralitat en les instal·lacions culturals bàsiques a Catalunya i una falta d'atenció al conjunt de les perifèries catalanes pel que fa a instal·lacions culturals bàsiques.

Aquesta seria una de les raons primeres del mapa de museus; és a dir, el mapa de museus com un element que ens permetés de saber per què el conjunt de museus de Catalunya tenen en compte el conjunt també de la realitat nacional del seu territori i de les seves característiques diferents, país petit però, per sort, divers, i amb connotacions i amb explicacions diferents. Ens sembla també que aquesta qüestió del mapa de museus vol explicar una mica que ens agrada saber a tots, en tant que ciutadans, quin ha de ser el futur dels projectes culturals a Catalunya. Jo tinc l'esperança que en una llei futura —que, curiosament, aquesta Llei anuncia o pre-anuncia—, que és la Llei del patrimoni, es podrà tenir més en compte aquesta temàtica que anunciem avui sobre el mapa de museus de Catalunya. Repeteixo que creiem que es tracta d'aconseguir una resituació de les instal·lacions culturals en el conjunt de Catalunya.

És una esmena assumida també per altres grups, una esmena suggerida —i no ho vull amagar— per part de molts representants de municipis de Catalunya, i que em sembla que completaria el sentit d'aquesta Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Per a un torn en contra, té la paraula la Illustre Diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Senyor President, tal com ja ha iniciat el senyor Riera, en aquest mateix tema hi ha un altre grup i dues agrupacions parlamentàries que tenen presentades esmenes en el sentit de demanar la creació d'un mapa de museus de Catalunya. M'agradaria poder escoltar les argumentacions dels altres grups abans de fer el posicionament del nostre al respecte.

El Sr. PRESIDENT: El que passa és que aquestes esmenes estan escampades per tot l'articulat, i hi hauria una confusió te-

rrible, senyora Sanabra, eh? De manera que si vol parlar del mapa de museus ara...

La Sra. SANABRA: Exacte, senyor President. Si de cas faré, doncs, ja el torn en contra de les que vindran després sobre el mapa de museus.

El Sr. PRESIDENT: Em sembla més lògic. (*L'I. Sr. Sobrequés demana per parlar.*) Senyor Sobrequés, volia dir alguna cosa?

El Sr. SOBREQUÉS: Em sembla, senyor President, que hi hauria manera d'agilitar molt aquest debat si es procedís en la forma que han indicat els meus predecessors en l'ús de la paraula, atès que, sobre el mapa de museus, la nostra intervenció liquidarà —si em permet l'expressió— tres, sis, set esmenes i em temo que la resposta que hagi de donar la senyora Sanabra sigui molt coincident, atès que l'esperit de les esmenes presentades és el mateix.

El Sr. PRESIDENT: Bé, la Presidència és molt sensible als suggeriments que se li fan, per part dels il·lustres senyors portaveus, i, llavors, en la votació seguiríem l'ordre lògic de la numeració, però, per a la defensa, entenc jo que s'hauria ara de procedir, per part de l'Agrupació d'Esquerra Republicana, a l'esmena número 4 del Dictamen.

El Sr. SOBREQUÉS: Hi ha la 3, socialista, President.

El Sr. PRESIDENT: La 3, socialista, que és de supressió. Doncs, té la paraula.

El Sr. SOBREQUÉS: No, per anunciar —com li he dit abans— que aplegaré la defensa de les esmenes següents: la 3, la 7, la 8, la 9, la 10, l'11 i la 45, que totes elles incideixen en la temàtica del mapa i el registre de museus.

L'esperit d'aquestes esmenes s'ha expressat, en part, quan ha parlat el senyor Riera. El nostre objectiu és que la Llei configure un mapa de museus que no sigui únicament una descripció estàtica o passiva de la realitat actual dels museus a Catalunya. Volem que la Llei defineixi les necessitats, els serveis i l'àmbit territorial dels museus, i, en definir les necessitats, d'alguna manera, s'està programant la conveniència de dotar de nous museus, de dotar de nous serveis, de coordinar els serveis de diversos museus d'àmbit local o d'àmbit comarcal. En definitiva: es tracta que el mapa de museus no es limiti a ser una descripció estàtica de la realitat actual, sinó que sigui un element per planificar les necessitats del futur i que, alhora, assumeixi el compromís de la Conselleria, del Govern, de cobrir les mancances existents en els diversos àmbits territorials de Catalunya i coordinar i racionalitzar els diversos serveis que tenen els museus d'àmbit local.

Quant al que afecta el registre, l'objectiu de la nostra esmena és definir exactament quins museus d'àmbit local tenen, en virtut d'allò que defineix la Llei, la condició de tals, i que només aquests, en un període de temps determinat, puguin ser inscrits en el registre i, per tant, entrar a formar part del mapa de museus en la forma que abans m'he expressat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequés. Ara correspondria a Esquerra Republicana, l'Agrupació d'Esquerra Republicana, defensar les seves esmenes en aquest particular, que seran, segons la Presidència, la número 4 i la número 143.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Efectivament. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Només li agraim de poder fer l'ús

de la paraula en aquest moment, és a dir, abans de conèixer l'opinió de la portantveu de la majoria, ja que, probablement, convindrà amb mi, la Presidència, que conèixer l'opinió de la majoria abans de fer pública quina és la nostra posició davant el tema se situava més que no pas en el terreny de l'enjòlit, en el terreny, directament, de la ciència-ficció política, i hauria introduït unes certes novetats en el que és la pràctica parlamentària, almenys fins ara, a l'Europa occidental.

En el tema del mapa de museus, nosaltres fèiem, com altres grups de l'oposició, una diferència notable entre el que és el registre de museus, és a dir, entre el que és el retrat fotogràfic, la instantània de la realitat existent, i allò que hauria de ser, al nostre entendre, una cosa ben diferent. És a dir: un mapa de museus que contingues la planificació, l'orientació i la coordinació de l'acció de les diverses administracions públiques amb l'objectiu de garantir una oferta museística adequada a les necessitats del país, i poder establir les prioritats en aquest àmbit. Un concepte, doncs, dinàmic, un concepte de projecte, un concepte, doncs, en la voluntat d'abastar el que serien les necessitats museístiques del nostre país. Probablement, una opinió com la nostra, que, en aquests moments, representa tan sols tres diputats en el conjunt d'aquesta Cambra, pugui ser considerada modesta; per això nosaltres ens referirem a una entitat d'un abast més ampli, que mereix tot el nostre respecte, com és l'Associació Catalana de Municipis. D'acord amb el que defensa l'Associació Catalana de Municipis en el *Butlletí* del febrer de 1990, resulta que —i ho dic literalment— «malgrat que es crea un registre de tots els museus afectats per la Llei, s'hi troba falta un mapa de museus en què quedés clara la situació dels existents, que permetés de saber quines són les matèries susceptibles de portar a la creació de nous centres i on caldria instal·lar aquests en el cas que així es decidís». No cal dir, doncs, que aquesta afirmació la fem nostra i que tenim el convenciment més absolut que, si es donés la circumstància de figurar en aquest hemicle algun membre de l'Associació Catalana de Municipis, figuraria al nostre costat, dret i amb una posició decidida, fent costat a allò que la seva mateixa organització defensa de manera pública.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Correspondria ara a l'Agrupació parlamentària del CDS defensar les esmenes números 20, 44 i 51. És així, senyor Martín i Toribio?

El Sr. MARTÍN: Sí, senyor President. Si bé la 144 i la 152 fan una referència explícita a l'elaboració del mapa dels museus, a l'esmena número 92 només és el primer paràgraf, però, evidentment, voldríem també incloure-la en aquest moment, si la Presidència així ens ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto, sí.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. Bé, les nostres esmenes 144 i 152 fan referència a la necessitat d'elaborar un mapa de museus, d'alguna manera, en la mateixa incidència que han fet els grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Per a nosaltres, l'elaboració d'un mapa de museus és quelcom distint del futur registre de museus de Catalunya que se'n proposa a la Llei, ja que nosaltres mantenim que, a través del mapa de museus, es pugui definir el model d'arribada que ha d'orientar l'acció pública en matèria museística. Així, que fos

l'eina de planificació indispensable per orientar i coordinar l'acció de tots els poders públics de Catalunya, per tal de garantir, finalment, l'efectivitat dels drets dels ciutadans a accedir a la cultura, mitjançant els museus.

I respecte a l'esmena número 92, tan sols en el primer paràgraf, i és una mica..., fa referència, si més no, en el seu primer apartat, a les possibles prioritats derivades del mapa de museus, però, lògicament, tot depèn de com quedi, com sigui el posicionament de les esmenes 144 i 152, perquè nosaltres mantinguem o retirem aquesta primera part de l'esmena número 92.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín i Toribio. Per al torn en contra de totes aquestes esmenes, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Gràcies, senyor President. Davant la inquietud de dos grups parlamentaris i de dues agrupacions per la inclusió, amb diferència de matisos, com pot ser promoure l'elaboració, crear el mapa de museus, vam tenir una primera presa de contacte en el sentit de mirar un apropament. Nosaltres estàvem disposats i entenem un mapa de museus que reflectís la realitat museística del país, que fos la plasmació del registre en un plànol en el qual es digués quins museus hi havia i en quina situació es trobaven i com estaven gestionats. Però ja vam veure, en el tràmit de diàleg —i també s'ha vist avui per les intervencions dels il·lustres senyors diputats que m'han precedit—, que no estàvem d'acord en aquest criteri. Allò que es proposava com a mapa de museus era que, ultra tenir la situació dels museus de Catalunya en aquests moments, es marqués, es planifiqués, hi haguessin els eixos de futurs museus a crear i també de gestionar els actuals.

Aquí va arribar el nostre punt de discrepància, perquè no ens sembla que sigui allò que el país necessiti en aquests moments, un mapa de museus encotillador, que digui d'una manera uniforme quins són els museus que hi ha, com han d'anar i quins són els nous museus que s'han de crear. Aquest és el nostre criteri, però ve avalat per diferents argumentacions.

Per un costat, ens sembla que, si bé en altres aspectes sí que hi ha uns paràmetres objectivables, com pot ser, per exemple, poder programar el nombre de llits per milers d'habitants, o bé els índexs de lectura, de poder programar els llibres segons lectors o bé, fins i tot, amb les tendències de la demografia, poder preveure el nombre d'escoles o d'aules escolars per alumnes, no és així en allò que conforma els museus, que és el patrimoni «museable» d'un país, perquè és allà on és i d'una manera que no es pot ni imposar en uns llocs que no hi sigui, ni trobar en els altres que tampoc hi sigui.

A mi em sembla —potser per deformació professional— que una manera de fer entenedors els arguments és mitjançant exemples. Per això m'agradaria de posar-ne dos que facin més entenedora la nostra argumentació: un de ben proper a mi, que és la situació de la comarca de l'Anoia i els seus museus, i un altre de més allunyat perquè no se'm titlli de localista. La Diputació de Barcelona va encarregar l'any 88 un cens de museus de la província, en el qual, precisament en la revista *L'Avenç*, en una separata de «Plecs d'història local» que parlava monogràficament de museus, el senyor Daniel Solé fa després unes comparacions i unes avaluacions sobre el resultat d'aquest cens, i considera les comarques més desfavorides en el camp dels museus precisament l'Anoia, el Berguedà i el Barcelonès —òb-

viament, sense Barcelona. Bé, realment, Anoia té, quant a nombre de museus, pocs, tan estrictament pel nombre de museus com en relació amb la superfície comarcal, els quilòmetres quadrats, o bé en relació amb el nombre d'habitants.

Però, per l'altra banda, de la mitja dotzena de museus que tenim, n'hi ha tres, precisament la meitat, que per les seves característiques tenen la consideració, la important consideració de «seccions de museu nacional»: són el Museu de la Pell, el Museu de l'Aigua i el Museu del Paper, a Capellades. Precisament per les indústries que han girat al voltant de l'aigua i per la tenacitat dels empresaris i dels erudits d'allà, s'ha aconseguit que hi haguessin tres museus d'aquesta categoria. Jo podria posar a la seva reflexió: en un mapa programador que dividís, a la comarca de l'Anoia segurament ens tocarien més museus; no hi ha pobles que tinguin més patrimoni «museable»; en canvi, potser no ens en tocarien tres de la consideració de «secció de museu nacional». Quin ens escatimarien? Allò que volem segur és la possibilitat que, si en un moment determinat, per una donació, per una troballa, pel que sigui, hi hagi la possibilitat d'encabir, de desenvolupar un altre museu, que aquest sigui possible de tenir, que es mantinguin els que tenim i que es mantingui la categoria dels que tenim.

Un altre exemple més allunyat seria, per exemple, la creació del Museu Britànic o la creació de la National Gallery of Art, als Estats Units; tant l'un com l'altre no responen en cap moment a una possibilitat de museus programables. El Museu Britànic és fruit de l'herència d'un patrici que havia arreplegat al llarg de la seva vida un important patrimoni «museable» entorn seu, Sir Hans Sloane, i que va voler, a la seva mort, mitjançant testament, deixar-ho al poble a canvi d'una compensació econòmica per als seus hereus. El Parlament britànic es va reunir, va acceptar la donació, va fer precisament una loteria especial per poder recollir la compensació econòmica que calia donar, i va nomenar la primera junta, de vint-i-cinc síndics, que ha tirat endavant el Museu Britànic fins arribar a ser l'admirat i envejable museu que és avui dia.

Per un altre costat, la National Gallery of Art, de Washington, va néixer també d'una iniciativa impensada, per la donació d'un financer, del senyor Andrew Mellon, que tenia mil sis-cents escultures, més de dos mil cinc-cents quadres, prop de cinc mil gravats i dibuixos, i va considerar que valia la pena que aquell patrimoni fos per al seu país, i gràcies, el 1937, a fer una donació ha esdevingut un dels museus d'art que cal visitar avui dia.

Em sembla que són dos bons exemples de per què rebutgem enèrgicament un mapa programador, un mapa acotador, un mapa definidor de museus.

També voldria dir que, en les converses mantingudes en l'elaboració, en el debat i la discussió d'aquest Projecte de Llei, hem trobat tant en les persones que són responsables, tècnics conservadors de museus, una inquietud pel fet que puguin en cada moment decidir cap a on volen enfocar el museu que ells porten, perquè són tècnics, persones que hi entenen, perquè, a més a més, estan arrelades al medi i perquè saben quines són les possibilitats i cap a on pot decantar el seu museu. I també en el sentit de representants de municipis, jo voldria dir que també, per part de representants dels ajuntaments, hem copsat la inquietud que volen en tot moment tenir la llibertat en els seus propis municipis o bé de crear, o bé de promoure, o bé d'impul-

sar, o bé d'influir en el seu propi museu. O sigui que hem recollit inquietuds de tècnics, conservadors, directors de museus i responsables d'administracions locals.

A mi em sembla que també és bo per reflexionar sobre aquest tema del mapa de museus posar a la consideració una ponència de la senyora Dolors Llopart, que va fer en unes jornades sobre museus i administració local, organitzades per la Diputació de Barcelona, en les quals deia que —sobretot ella feia les reflexions de cara a les persones responsables de museus— calia tenir en compte un canvi de mentalitat en el que era l'objectiu principal dels museus, que potser durant molt de temps aquest objectiu principal havia estat només el patrimoni «museable», que aquest era molt important, però que calia donar-hi una tridimensionalitat, que calia continuar pensant en el matrimoni..., patrimoni, però pensar-hi d'una manera..., posant-lo en relació amb l'home, d'una manera relacionada amb el protagonista veritable dels museus, que era l'home, i també, a part del patrimoni, de l'entorn a què estava lligat.

Em sembla que una d'aquestes coses fallaria si nosaltres estiguéssim d'acord a posar a la Llei un mapa de museus que en el nostre aspecte és més un mapa inquisidor, limitador que no pas la flexibilitat que hi voldríem donar.

Unes últimes reflexions en aquest tema les voldria fer sobre com podríem encabir, per exemple, persones que al llarg de la seva vida han arreplegat un patrimoni que pot començar essent una col·lecció, però que, al llarg dels anys, per dedicació, per aportació econòmica, pel que sigui, arriben a ser veritables museus, que troben, aquestes persones, la sensibilitat suficient en l'ajuntament on es jubilen —precisament, un ajuntament presidit per un diputat d'aquesta Cambra— i que fan un conveni per tal de fer la Casa-museu Antoni Deu i Font, a la vila del Vendrell. Si tinguéssim un mapa de museus on diguéssim on s'han de fer els museus, només, i com s'han de gestionar els museus, no hauríem pogut arribar a aquests acords? Penso també en Agramunt i la possibilitat que té de tenir un museu monogràfic a l'entorn del pintor Guinovart, si realment qualla la idea que ha expressat últimament, simplement perquè és el poble de la seva mare. O d'altres i d'altres... Pensin vostès si en un mapa programador hi podria haver un Museu Picasso, una Fundació Miró, una Fundació Tàpies... Són moltes iniciatives que ens sembla que val la pena recordar i que a nosaltres ens avalen profundament per rebutjar la creació d'un mapa de museus en aquesta Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra.

Procedirem ara a la votació d'aquestes esmenes. Seran les següents: la número 2, la número 3, número 4, número 6, número 7, número 8, número 9, número 10, número 18, número 19, número 20, número 43 i número 44, 45, 48 i 51.

El Sr. MARTIN: Senyor President, si m'ho permet...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. MARTIN: L'esmena número 20, demanaria que no fos votada, ja que només s'ha fet defensa de la primera part, que és la que feia referència al mapa de museus.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, i a més hi ha una transaccional.

El Sr. MARTIN: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. (L'I Sr. Casanovas demana per parlar.) Sí?

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, en nom del nostre Grup, li demanaria la votació separada de l'esmena número 3.

El Sr. PRESIDENT: De la número 3?

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Doncs, votem totes les esmenes que he enumerat, amb l'excepció feta pel senyor Martin i Toribio, i l'esmena número 3, que es votarà separatament, se sotmeten ara a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 65 en contra i 5 abstencions.

A continuació es vota l'esmena número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 16 vots a favor, 65 en contra i 11 abstencions.

A continuació es vota l'article 4, segons el text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article quart ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'article cinquè... (*remor de veus*), cinquè i sisè.

Vots a favor...

El Sr. RIERA I GASSIOT: Perdoni, President!

El Sr. PRESIDENT: No?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Votació separada del cinquè.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Ho presentia, la Presidència. (*Rialles.*) Doncs, article cinquè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article cinquè ha quedat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Votem a continuació l'article sisè, que no té esmenes.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem al debat de l'article 7. Hi ha una esmena, del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Un polític —he de creure que insigne— deia allò: «Vosaltres feu les lleis, que jo ja faré els reglaments». Bé, aquesta és una esmena que té molt aquesta característica, de reflexió sobre la mateixa Llei de Museus i sobre el seu sentit final. La Llei és una llei que té la virtut de la seva ambigüitat: això ha permès que la Llei arribi a aquest tràmit —i esperem que avui sigui aprovada, aquesta Llei, cosa que no ha passat amb els dos intents anteriors—, però, evidentment, dependrà molt del seu desenvolupament reglamentari que aquesta Llei resulti eficaç per promoure i per gestionar els museus de Catalunya, per impulsar-ne el seu ús i per fer vàlida aquella definició, que ja hem votat tots nosaltres fa una estona, del que ha de ser i del que és un museu.

Per tant, aquesta és una esmena de tipus segurament més reglamentari, que hauria pogut ser una esmena transaccional o

que, senzillament, podria ser un element afegit, una recomanació a l'hora d'elaborar el reglament d'aquesta Llei. Per a alguns diputats que tinc la impressió que segueixen el debat de la Llei de memòria —i tot i que els sé una excel·lent memòria—, els recordo que l'article 7 parla «els museus han de posseir el personal i les condicions necessàries per a garantir la protecció de llurs fons. El Govern dictarà les disposicions reguladores de les condicions mínimes de seguretat i protecció.» Doncs bé, és aquí on comença la nostra esmena: «condicions mínimes de seguretat i protecció», demanem nosaltres, «que han de complir tots els museus de Catalunya». I, a partir d'aquí, indiquem: «A més dels assessoraments previstos en els articles 25 i 28 d'aquesta Llei, la Generalitat donarà assessorament sobre els sistemes de regulació de les condicions climàtiques i ambientals —llum, composició de l'aire, temperatura, humitat relativa— i sobre els sistemes de restauració dels objectes museístics deteriorats, ajudant tècnicament a analitzar la situació física i química d'aquests objectes. Així mateix, oferirà assessorament sobre les condicions per a garantir les condicions de seguretat contra incendis i robatoris.»

Tot això pot semblar ganes d'embolicar la troca, però ens sembla que estem parlant d'una matèria enormement delicada, com és la massa museística de valor real que hi ha a Catalunya. En el passat hem assistit a un procés greu de pèrdua —molt sovint per destrucció, molt sovint per incapacitat a l'hora de vetllar pel valor d'aquesta massa museística—, i és per això que ens sembla que, a més de la indicació real que fa l'article 7 de la Llei, hauríem de concretar una mica més, ni que fos concretar que aquestes mesures són per a tots els museus de Catalunya.

No amago aquí que la Llei ha hagut de crear uns museus nacionals, molt ben definits, i uns museus d'interès especial, definits d'una manera més vaga, però que, evidentment, engloben la part més important del fons museístic de Catalunya —per exemple, tots els fons que depenen de l'Església. Ja que aquesta Llei vol protegir la massa museística de Catalunya, ens sembla important que aquesta normativa de garanties de seguretat s'apliqui a tots els museus de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Per a un torn en contra, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Senyor President, suposo que a la Mesa ha arribat una proposta transaccional en aquest sentit, perquè tota l'argumentació en contra que li havíem de fer, al senyor Riera, ell mateix ja se l'ha feta, en el sentit de dir que potser la Llei no havia de contemplar una especificitat reglamentària com és la que ens proposava. Però veient que la motivació era que deixés, la Llei, una escletxa oberta a la inquietud que hi hagués unes mesures, en tots els museus de Catalunya, que els donessin unes garanties més aprofundides, és per això que hem redactat una esmena transaccional —que, si vol, la llegiré, però que també tenen els altres grups de la Cambra, i que demano a un company meu Secretari si em vol fer aquest favor.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Secretari li donarà satisfacció i, així, els altres membres de la Cambra se n'assabentaran.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Amb molt de gust, senyor President. Es tracta d'una esmena transaccional a l'esmena 26, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que presenta el Grup de Convergència i Unió.

És una mena d'addició al final del segon paràgraf de l'article 7, que quedaria redactat de la següent manera: «Article 7, punt 2: El Govern ha de dictar les disposicions reguladores de les condicions adequades de seguretat i protecció que han de complir tots els museus de Catalunya. A més de l'assessorament previst en els articles 24 i 27 d'aquesta Llei, la Generalitat donarà assessorament sobre els adequats sistemes de seguretat i protecció, així com de les condicions de conservació i de restauració dels fons dels museus.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari. El senyor Riera accepta aquesta transaccional? (*Pausa.*) Doncs, se sotmet a votació aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

La transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota el text del Dictamen d'aquest article 7.

Vots a favor?

L'article 7 ha quedat aprovat per unanimitat en la forma en què queda després de la transaccional aprovada.

A continuació, es voten els articles 8 al 18, que no tenen esmenes. Es poden votar conjuntament? Doncs així es farà.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem ara al Títol Tercer de la Llei, que hi ha l'esmena..., al Capítol I hi ha l'esmena número 11, del Grup Socialista, que ja ha quedat defensada i ha quedat... derrotada, en el seu moment (*rialles i remor de veus*), i hi ha l'article 19, que no té esmenes, que es pot votar seguidament.

Vots a favor?

L'article 19 ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem al debat de l'article 20. El Grup d'Iniciativa té l'esmena número 12; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Entre les esmenes 61 i 77, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, hi ha una transaccional, presentada pel Grup de Convergència i Unió (*remor de veus*) —61 i 71, perdó: ha estat un error. Per tant, aprofito també, diguéssim, per fer la defensa conjunta, i només defensaré un punt de l'esmena 71, que és quan es planteja que, l'ajut econòmic per a despeses de funcionament ordinari i d'inversions, que compti amb el vist-i-plau de la Junta de Museus. És a dir, ens sembla que, de cara als museus nacionals, aquests museus han de tenir una activitat cada vegada més notable i han de poder comptar amb un camí directe de recursos, no solament per al que és el funcionament ordinari, sinó també per al seu funcionament d'inversions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? O vol...? (*Pausa.*) En aquest mateix article hi ha l'esmena socialista número 13. Senyor Sobrequés, la vol defensar? Té la paraula.

El Sr. SOBREQUÉS: Bé, l'objectiu d'aquesta esmena, que efectivament serà retirada a favor d'una transaccional, tenia com a objectiu, doncs, que, quan es crea un museu nacional, mitjançant la concurrència de patrimoni o de recursos provinents d'institucions jurídicament diferents, es faci per manera que el conveni, que el consorci que es creï, sigui pactat entre les parts que aporten patrimoni a aquest nou museu nacional de Catalunya. Creiem que, la transaccional presentada, d'alguna manera recull l'esperit de la voluntat de la nostra esmena, però

desitgem també expressar que quan, en el futur, es constitueixin nous museus nacionals de Catalunya, d'alguna manera no afectats per l'esperit i pel contingut de l'esmena transaccional, es recordi quin és aquest esperit, atès que les transaccionals no fan referència a eventuais museus nacionals que es puguin crear amb concurrència de patrimoni d'institucions diverses que avui en detenen jurídicament la propietat.

Per tant, és una cautela. Retirarem aquesta esmena, ens atindrem al contingut de l'esmena transaccional, que ens sembla positiu, però reiterem que, atès que les transaccionals es refereixen a museus concrets i no a museus que eventualment es puguin crear en el futur, quan això succeeixi es tingui molt present l'esperit que inspira la transaccional a la qual nosaltres donarem suport. En síntesi: l'esmena queda retirada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequés. Torn en contra, la senyora... Té la paraula la senyora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Senyor President, jo, el que li volia dir és que aquesta transaccional aplega tres esmenes, una del Grup d'Iniciativa i dues del Grup Socialista: la 62 i la 69, del Grup Socialista, i la 63, del Grup d'Iniciativa.

El Sr. SOBREQUÉS: Efectivament... Perdó, senyor President: amb la meua intervenció passada, dono per defensada també l'esmena 15 del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Té la paraula la senyora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Bé, com que..., ja que m'ho demana, senyor President... Jo, el que li volia dir al senyor Sobrequés és que el Projecte de Llei, quan preveu la creació de nous museus nacionals, preveu que aquests es crearan per llei. O sigui, totes aquestes reserves que ell ens ha explicat, que aquesta transitòria serveix per als museus nacionals d'aquest moment, però que cal tenir-ho present amb nous museus nacionals, jo em sembla que, en el moment de debatre la llei de creació del quart, cinquè, sisè museu nacional, ho tindrem en compte, i espero que ell també pugui en aquells moments defensar-ho.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Sanabra, quan ha dit «transitòria» volia dir «transaccional»... (*Pausa.*) Transitòria, ha dit?

La Sra. SANABRA: És una disposició transitòria, aquesta (*Pausa.*).

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Procedim a votar... (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Sí.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, si es poguessin llegir les transaccions, per a il·lustració de la Cambra...

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el senyor Secretari procedirà a la seva lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional que proposa l'addició d'un nou apartat a l'article 20, a l'apartat quart, que diria: «En el cas de la creació de nous espais, de remodelacions o de la realització d'activitats especials que comptin amb el vist-i-plau de la Junta de Museus, les administracions implicades assumiran el compromís de dotar el museu de nous recursos, així com el d'endegar gestions destinades a obtenir-ne d'altres institucions públiques o privades.»

La segona esmena transaccional fa referència a les esmenes 62 i 69, del Grup Socialista, i a la 63, del Grup d'Iniciativa —l'anterior feia referència a les esmenes 61 i 71, del Grup d'Iniciativa. Proposa una disposició transitòria tercera, que diria: «Mentre durin les obres d'adequació de la seu del Museu

d'Art de Catalunya i es produeixi el trasllat del Museu d'Art Modern a la seva nova seu, i per un període no superior a sis anys des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, la proposta de nomenament del President i del Vice-president del Patronat a què fa referència la Disposició Addicional Tercera, punt quart, i del Director i Administrador del Museu d'Art de Catalunya, seran fetes de comú acord per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari. Es procedeix a la votació d'aquestes dues esmenes. Es poden votar conjuntament? (*Remor de veus.*) No són dues, són quatre. Es poden votar conjuntament?

El Sr. CASANOVAS: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CASANOVAS: Evidentment, la conducció del debat és una qüestió de la Presidència, però jo li voldria fer observar que potser fóra millor que la Disposició Transitòria Tercera, que és una esmena d'aquestes, fos votada en el moment que es votessin les disposicions transitòries, i no en aquest moment.

El Sr. PRESIDENT: Així es farà.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Dic els números del Dictamen: es voten les esmenes transaccionals a la número 12, 13... i 15. D'acord?

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació, se sotmet a votació l'article 20, segons el text del Dictamen, i 21, perquè no té esmenes.

20 i 21. Vots a favor?

Aquests articles, els articles 20 i 21, han quedats aprovats per unanimitat.

A l'article 22 hi havia l'esmena socialista que ha estat transaccionada? (*Pausa.*) I per consegüent es pot passar a la votació dels articles 22 i 23, que no tenen esmenes..., i la 24, tampoc té esmenes perquè... Sí?

El Sr. PRESIDENT: 22; 23, no? No té esmenes, el 23?

Es vota el 22.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 54 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Es vota ara l'article 23.

Vots a favor?

L'article 23 ha quedat aprovat per unanimitat.

L'article 24. Hi ha l'esmena d'Iniciativa, la número 16, que té l'esmena transaccional ja votada. Per consegüent, es pot votar ja l'article 24, segons el Dictamen.

Vots a favor?

El text d'aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Segueixen els articles 25, 26, 27 i 28, que no tenen esmenes. Es votaran conjuntament si ningú demana el contrari; es voten conjuntament.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem al debat de l'article 29. Hi ha una esmena de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, la número 17. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President; moltes grà-

cies. Aquesta esmena d'Esquerra Republicana fa referència a la definició que, al nostre entendre, haurien de tenir els museus considerats de caràcter local, a partir d'una doble definició. Per un banda, aquells que són promoguts o mantinguts, en el seu cas, pels ens locals de Catalunya, ja que al nostre entendre no fer-ho significaria ignorar que una part important del patrimoni museístic del nostre país, precisament, en depèn, i, per altra banda, aquells museus que, pel seu plantejament i contingut vinculat al territori, tinguessin algun aspecte sectorial o temàticament especialitzat que s'hi relacioni. Creiem que precisa el caràcter de l'article amb una amplitud que més aviat beneficia el conjunt de l'articulat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod. Per a torn en contra? (*Pausa.*) No hi ha torn en contra. Doncs es passa a la votació d'aquesta esmena.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota ara l'article 29, segons el text. Hi podríem afegir també els articles 30 i 31, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests tres articles han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'article 32, segons el Dictamen?

(*La I. Sra. Sanabra demana per parlar.*)

Digui, senyora Sanabra. Hi ha una esmena...

La Sra. SANABRA: Senyor President, hi ha una esmena...

El Sr. PRESIDENT: Entén la Presidència que ha decaigut perquè parla del mapa, però això ho dirà el propietari de l'esmena, que és del Grup Socialista. El senyor Sobrequés entén que ha decaigut, l'esmena 18?

El Sr. SOBREQUÉS: S'ha defensat prèviament.

El Sr. PRESIDENT: S'ha defensat prèviament. La 18 no té transacció, eh? (*Pausa.*)

Senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Sí, la 85 fa referència als museus d'àmbit local i, en tot cas, el nostre Grup, d'entrada, la vol defensar.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té la paraula. (*Pausa.*)

El Sr. SOBREQUÉS: El motiu d'aquesta esmena és una esmena d'addició que té com a objectiu que el Departament de Cultura de la Generalitat hagi —imperativament, en virtut d'allò que estableixi la Llei— d'articular convenis de cooperació amb els museus locals i comarcals, que naturalment compleixin els requisits que la Llei estableix per atorgar a un museu la condició de tal.

Aquesta Llei té molts elements transaccionals; s'ha arribat, en els aspectes fonamentals, a amplis acords; ens sembla bé i hem col·laborat perquè, en allò que fa referència als museus nacionals de Catalunya, hi hagi finalment la cooperació de totes les institucions de govern de Catalunya, de la Generalitat, dels ajuntaments, de l'Estat; però, creiem també que el Govern, que la Conselleria de Cultura ha de fer un esforç per obligar-se, en virtut de la Llei, a donar suport no únicament als museus nacionals de Catalunya, sinó també als museus locals i comarcals, perquè, altrament, això podria representar, en molts casos, la mort d'aquests museus comarcals.

No n'hi ha prou que el Departament de Cultura i el Govern donin suport només a aquells museus en els quals després s'in-

tegren, en un lloc d'honor —i està bé que sigui així—, en els patronats, en els consorcis, sinó que també el Govern té l'obligació —creiem nosaltres— de donar suport a aquells museus que no són pròpiament de titularitat, que no són de titularitat de la Generalitat, sinó que són de titularitat local i comarcal. Està bé, està bé que el Govern assumeixi responsabilitats en els museus d'àmbit nacional, però el fet que no hi tingui competències directes, representació directa en forma de presidència dels patronats o dels propis museus, això no ha de ser impediment perquè hi hagi imperativament suport del Govern a aquests museus d'àmbit local o d'àmbit comarcal. I és per això que nosaltres diem que el Departament de Cultura ha d'articular, imperativament, convenis de cooperació amb els museus locals i comarcals.

Voldríem que el Govern reflexionés, que el Grup majoritari reflexionés en aquest sentit, a favor de donar suport, en virtut d'allò que estableix la Llei, a aquests museus que reuneixin la condició de tals, i que hi hagi aquesta clàusula de tipus imperatiu que, en principi, nosaltres presentem i que no està recollida en l'articulat de la Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sobrequés. Per a un torn en contra, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Bé, senyor President, nosaltres, al contrari del que diu el senyor Sobrequés, pensem que tot l'article 32 recull aquest esperit de suport, d'ajuda, del Departament de Cultura als museus que no són nacionals. En un principi, aquest article constava només d'un apartat, que era el que deia que el Departament de Cultura ha d'establir anualment un programa d'ajuts econòmics als museus comarcals, no solament comarcals, als locals, i també als monogràfics, que, d'acord amb el pressupost d'aquest programa, i després de passar per l'informe favorable de la Junta de Museus, la Generalitat, a més a més, subministraria un ajut tècnic als museus que ho sol·licitin.

Després, gràcies a una esmena recollida del Grup Popular, el vam completar amb un apartat 2, que diu que «l'esmentat programa s'ha d'elaborar amb criteris que condueixin a la millora qualitativa i quantitativa dels fons museístics de Catalunya». Amb aquest article 32, en tots dos apartats, ens semblava que el suport del Departament de Cultura als altres museus, que no són els museus nacionals o els museus secció de museu nacional, els museus d'interès nacional, quedava prou recollit.

De totes maneres, al senyor Sobrequés podríem parlar-li d'una transaccional, recollint una mica l'esperit de la seva esmena, però, evidentment, rebaixant-li el to imperatiu que donava. La darrera part, la que parla del mapa de museus, considerem que és una part que ha quedat decaiguda, però, en canvi, estaríem disposats a oferir-li una transaccional per a la seva esmena 85 —o 18, segons la numeració—, que diria: «El Departament de Cultura podrà articular formes de col·laboració amb els museus comarcals i locals "monogràfics" —hi afegiríem nosaltres— que compleixin els requisits que marca el Capítol Segon d'aquesta Llei».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Aquesta esmena no ha arribat a la Mesa.

El senyor Sobrequés accepta aquesta transaccional?

El Sr. SOBREQUÉS: Senyor President, amb un entusiasme perfectament descriptible, accepto aquesta transaccional, que

no recull plenament l'esperit de la nostra esmena —que retiro—, però que, d'alguna manera, palesa un cert compromís del Departament de Cultura de donar suport als museus locals, comarcals i monogràfics.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La descriptibilitat, se li nota. (*Rialles.*)

Procedim a la votació d'aquesta esmena transaccional a la número 18, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Ara correspon votar el text del Dictamen, l'article 32, i després també podríem afegir-hi els 33 i 34, que no tenen esmenes. D'acord? Així es fa.

Vots a favor?

Aquests tres articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem al Títol IV de la Llei; article 35. L'esmena número 19, del Grup d'Iniciativa, que ja ha estat defensada. Per consegüent procedeix... —ha estat defensada i votada—, de manera que procedeix votar l'article 35.

Vots a favor?

L'article 35 ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació se sotmeten a votació els articles números 36 i 37, que no tenen esmenes; 36 i 37. (*Pausa.*)

Digui?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Voldríem votació separada de l'article 35; perdó, 36.

El Sr. PRESIDENT: 36.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. (*Pausa.*)

El Sr. MARTÍN: Senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. MARTÍN: Nosaltres estem pendents de l'esmena 20 —la 92—, que és un nou article 36 bis, una part; si és el moment de defensar-lo, esperem, i podem fer les votacions dels altres articles.

El Sr. PRESIDENT: És el 36 bis.

El Sr. MARTÍN: Bis.

El Sr. PRESIDENT: De manera que el votariem abans. (*Pausa.*)

El Sr. RIERA I GASSIOT: Perdó, President.

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. RIERA I GASSIOT: És que jo anava seguint...

El Sr. PRESIDENT: 35 bis, 35 bis.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, exacte. Jo anava seguint el *Butlletí Oficial*, el número 143, la fotocòpia, i no el *Butlletí*, número 200, que ha canviat la numeració. Per tant, demanaria votació separada de l'article 37; és a dir, el referent a les competències dels municipis.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. A veure, primer..., l'esmena del CDS, que és l'addició d'aquest article 35 bis, ha estat defensada ja.

El Sr. MARTÍN: Solament el primer paràgraf, falta el segon.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, defensi la resta; té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. En aquest segon paràgraf proposem que el finançament i les subvencions es facin de manera compartida, tant en la constitució dels museus nacionals com en la potenciació dels museus locals de Catalunya, que serviria tant perquè els museus puguin adaptar-se a la

nova normativa com per arbitrar el suport econòmic que els museus han de rebre de l'Administració de la Generalitat, ja que entenem que la Generalitat ha de correspondre-li dels finançaments dels museus afectats per la seva Llei, no tan sols en la partida de manteniment, sinó en la globalitat del pressupost. El diàleg iniciat en Comissió i en Ponència no s'ha vist mai interromput —i avui s'han donat, però, mostres que així s'ha fet—, i fruit d'aquest, crec que s'ha pogut arribar a una possible transacció. A l'espera de la transaccional, esperem poder retirar aquesta part de l'article que correspon al segon apartat de l'esmena número 92, de l'Agrupació parlamentària del CDS.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. La senyora Sanabra... Hi ha una transaccional; el senyor Secretari procedirà a la seva lectura. Senyor Secretari?

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Esmena transaccional a l'esmena 92, de l'Agrupació parlamentària del CDS, que presenta el Grup parlamentari de Convergència i Unió, d'addició d'un nou article: "Article 36. L'Administració de la Generalitat tendirà que el finançament i les subvencions s'adrecin tant a la constitució dels museus nacionals com a la potenciació dels museus locals de Catalunya."»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari. El senyor Martí i Toribio accepta aquesta esmena?

El Sr. MARTÍ: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, es procedeix a la votació d'aquesta esmena.

Vots a favor?

L'addició d'aquest article, d'aquest nou article, ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació se sotmeten a votació..., els articles 36 i 37 no tenen esmenes, separats? Doncs, primer el 36. (*L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.*) Sí?

El Sr. CASANOVAS: Perdoni. Em sembla que el 35 no l'hem votat.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CASANOVAS: Sí? Perdoni.

El Sr. PRESIDENT: Precisament tenia el mateix dubte, i ho he consultat amb el lletrat. Gràcies.

Article número 36.

Vots a favor?

L'article 36 ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació l'article 37.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Passem al Títol V de la Llei. Article 38. El Grup d'Iniciativa té dues esmenes; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera; són la 21 i la 22 o 108 i 109.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Hi insistiré... Donaré per defensada la 22, 109, i insistiré només en la defensa de la 21, 108.

A nosaltres, l'expressió «la Junta de Museus de Catalunya continuadora de la Junta de Museus de Barcelona» ens sembla una expressió una mica excessiva, des del punt de vista, diguem-ne, estrictament historicista. Primer, perquè em sembla

que «Junta de Museus de Barcelona» no... (*remor de veus*), «Junta de Museus de Barcelona» no respon a un concepte únic, sinó que n'hi ha hagut més d'una, i en èpoques diferents i amb característiques diferents, i, fins i tot, n'hi ha hagut fa poc, i en temps de llibertats més clares i de llibertats més obscures. Aleshores, nosaltres proposàvem una esmena que era, gairebé, una esmena de matís; era: «La Junta de Museus de Catalunya, inspirada en la Junta de Museus de Barcelona»; ens semblava que, d'aquesta manera, salvàvem una mica la continuïtat entre una cosa i l'altra, entre la voluntat més progressiva en un cas i en l'altre, però que no fèiem aquesta afirmació tan categòrica de «continuadora de la Junta de Museus de Barcelona». Repeteixo que pot ser en aquest cas una banalitat, però em sembla que no és del tot exacte parlar de «continuadora de la Junta de Museus de Barcelona».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra; té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Sí, senyor President. Tal com ha dit el senyor Riera, la Junta de Museus de Barcelona neix ja com a continuadora, per a nosaltres, d'una llarga trajectòria, no solament de la Junta de Museus de Barcelona, del 1907, sinó de la Junta Mixta de Museus i Belles Arts, del 1901. I creiem que l'expressió «continuadora» representa molt més que «inspirada», per la senzilla raó de tot unes possibilitats d'herència de fons i de possibles continuacions en alguns temes que «inspirada» considerem, amb tots els respectes, que ho deixa molt més a l'aire i que podria portar problemes posteriors.

És per això que el nostre vot no serà favorable a cap de les seves dues esmenes, en aquest sentit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra. Se sotmeten a votació... Es poden votar conjuntament, les esmenes 21 i 22, del Grup...

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, separades, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Separades. Molt bé, així es farà.

Esmena número 21.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 47 en contra i 6 abstencions.

A continuació es vota l'esmena número 22, també del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 47 en contra i 4 abstencions.

Es vota l'article 38, segons el text de la Comissió..., del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 38 ha quedat aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Passem al debat de l'article 39, en el qual hi ha diverses esmenes de diferents grups. En primer lloc, la número 23, del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor...

El Sr. PRESIDENT: Que, a més, té la 27. Una a l'apartat 2 i l'altra a l'apartat 3, d'aquest mateix article.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, i les defenso conjuntament, President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Bé, és una vegada més una esmena —jo diria— coherent amb les esmenes que hem defensat en altres lleis quan es tractava de plantejar els òrgans de Govern i la representativitat en aquests òrgans de Govern. En aquest cas concret, però, em sembla que hi ha una consideració a fer, i és la consideració d'un profà que arribés a aquest país, arribés a Catalunya, i digués, a Catalunya, quina massa de «museable» hi ha, quin valor té aquesta massa «museable» i com ha de quedar representada aquesta massa «museable» en una junta futura de museus.

És a dir: qui té, en aquests moments, museus? Quina qualitat tenen aquests museus? Sempre hi ha un element de criteri objectiu, un element de criteri subjectiu; ni els criteris artístics ni els criteris econòmics són determinants, però el que queda molt clar és que el poder, la força dels museus que depenen de l'Ajuntament de Barcelona és molt important. Durant molt temps —per sort— Barcelona va fer el paper de capital d'una nació sense estat, Barcelona va fer de cap i casal i va representar aquells museus que Catalunya no podia tenir com a nació segurament.

Doncs bé, això ens sembla que determina bastant ja la composició del Ple de la Junta de Museus en la qual —i d'acord també amb esmenes d'altres grups, les quals votarem favorablement— em sembla que és molt important que hi hagi una representació més clara de sectors no directament polítics. I quan nosaltres, en el Ple de la Junta de Museus, traiem la Presidència del Molt Honorable President de la Generalitat i l'atorguem a l'Honorable Conseller de Cultura no és, evidentment, ni per degradar els museus ni per degradar el President de la Generalitat; és perquè em sembla que la relació amb els museus queda molt més clara adscrita a un membre del Govern, òrgan col·legiat, en el qual el Conseller de Cultura és el que es fa càrrec de la problemàtica dels museus. Recordo que, per exemple, a la nostra proposta, a més dels representants de l'Ajuntament de Barcelona hi ha representants de la Federació i l'Associació de Municipis, de la Conferència Episcopal Tarraconense, de l'Institut d'Estudis Catalans i de les universitats catalanes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Suposo que vol fer torn en contra a totes les altres esmenes, de manera que correspon ara a l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya defensar l'esmena número 24. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. La nostra esmena fa referència també a la composició d'aquesta Junta, composició que, al nostre entendre, s'hauria de veure enriquida amb tres representacions concretes: per una banda, ens sembla oportú que hi hagi una representació dels sectors professionals vinculats a l'àmbit museístic; que hi hagi també una representació del Col·legi de Doctors i Llicenciats, com a representació —si es vol— del sector científic, i, finalment, atenent l'enorme dimensió vinculada cada vegada més al món de la docència que està tenint la utilització pedagògica dels museus,

que hi hagués també un representant del Departament d'Ensenyament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El Grup Socialista té dues esmenes en aquest article 39; les esmenes 25 i 28. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Moltes gràcies, senyor President. L'objectiu de les nostres dues esmenes és que el representant, elegit pel Parlament de Catalunya en el Ple de la Junta de Museus, i els cinc representants, elegits pel Parlament de Catalunya a la Comissió Executiva de l'esmentada Junta, siguin elegits per tres cinquenes parts del Parlament de Catalunya. Creiem que es tracta, certament, de tècnics, però, afortunadament, els tècnics també tenen ideologia.

Per tant, tot allò que sigui enriquir el pluralisme de la Junta i, sobretot, aquells membres que s'hi integren, provinents d'una elecció del Parlament de Catalunya, seria bo que, d'acord amb l'esperit que està inspirant l'aprovació d'aquesta Llei, es fes amb el màxim consens possible. Creiem que tres cinquenes parts dels vots de la Cambra garanteixen aquest enriquiment del pluralisme i són favorables al consens al qual abans m'he referit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequés. Resta una última esmena, la número 26, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, moltes gràcies, senyor President. La nostra esmena, que és la número 26, està directament relacionada amb una altra esmena del nostre Grup, que és la 39, i les dues esmenes tenen com a objectiu garantir la presència de les diputacions en el procés de transferència dels museus a la Generalitat. Atès que l'esmena 39 ha estat transaccionada de manera satisfactòria pel nostre Grup, i que aquesta esmena 26 hi està directament relacionada, per coherència entre les dues esmenes, nosaltres retirarem aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queda retirada. Torn en contra: té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Flora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Gràcies, senyor President; gràcies, senyor Vidal-Quadras. Bé, ens trobem davant les esmenes presentades a l'article 39, que fa referència a la composició, l'estructura de la Junta de Museus de Catalunya, tant que la seva vessant, els dos òrgans de Govern, el ple i la comissió executiva.

És molt lògic que els diferents grups parlamentaris, o almenys la majoria, facin esmenes referents a una composició diferent. Nosaltres, evidentment, considerem que la del text del Projecte de Llei és la més escaient, i per això lamento anunciar que no acceptarem cap de les esmenes proposades, perquè ens sembla que allò que realment dóna sortida i dóna viabilitat a una junta de museus operativa, amb rigor i amb independència, com volem, és la proposta del text del Projecte de Llei.

Les diferents esmenes que s'han fet, en el cas del senyor Ignasi Riera, que parlava que creia més oportú que el President de la Junta de Museus no fos el President de la Generalitat, sinó que creia més operatiu que fos el Conseller de Cultura, jo voldria recordar-li que, la Vice-presidència, la té el Conseller de

Cultura i el President hi pot delegar sempre que vulgui. Això salva, per un costat, l'operativitat i, per l'altre, no rebaixa el fet que la màxima institució en el camp dels museus de Catalunya sigui presidida pel màxim dirigent polític del país, que és el President de la Generalitat.

Quant a les altres diferents esmenes que hi fan referència, demanen que siguin unes composicions diferents, i totes elles estan argumentades, però nosaltres ens hem basat en allò que creiem més important: el Ple de la Junta de Museus, realment, és l'òrgan polític, el que té una trentena de membres, entre els quals hi ha representats, a part del President, que és el President de la Generalitat, i els Vice-presidents, que són l'Alcalde de Barcelona, com a ciutat que té el major nombre de museus, i el Conseller de Cultura, i un representant d'aquest Parlament, hi ha també integrats els dotze membres de la Comissió Executiva, per tal que aquesta Comissió Executiva, en poder tenir veu i vot dins el Ple de la Junta, pugui veure reflectida d'alguna manera la seva operativitat. Hi ha també un representant de l'Institut d'Estudis Catalans, que és com un reconeixement a la màxima institució científica del país. Hi ha també els directors dels museus nacionals, en aquest cas tres; s'hi podran anar incorporant els diferents museus nacionals que es vagin creant, perquè ens sembla que els directors dels museus nacionals han de tenir també veu i vot en el Ple de la Junta de Museus. Hi ha —i una vegada més responc al senyor Carod-Rovira en les seves inquietuds pels ajuntaments— sis representants d'entitats locals, perquè puguin aportar aquella veu dels museus locals, tan propera als ciutadans, al màxim òrgan de l'ordenació museística del país. I hi ha també un representant de l'Església catòlica perquè cal tenir en compte que el 60% —entre el 60 i el 70%— del patrimoni «museable» del nostre país és sota la tutela de l'Església.

Aquesta és la composició del Ple, però llavors voldríem posar un èmfasi especial en la Comissió Executiva. La Comissió Executiva és integrada, únicament i exclusivament, per onze tècnics de reconegut prestigi, sota la direcció del director general corresponent, i s'ha volgut, d'una manera agosarada, apostar per un rigor científic i per una independència. D'acord que els onze tècnics, tal com ha dit el senyor Sobrequès, són en representació de les diferents institucions, però allò que hem volgut és que prevalgués el seu currículum, la seva reconeguda tasca en el camp dels museus.

Una de les esmenes que s'ha dit anteriorment, feia referència també al fet d'introduir-hi representants d'institucions o d'organismes. Vam estar estudiant-la, aquesta proposta, però m'agradaria posar a la seva consideració que el nostre país, sortosament, és molt ric en institucions i en organismes a l'entorn dels museus. Llavors, si volíem mantenir un nombre que permetés la rigurositat i l'operativitat de la Comissió Executiva, quins escollíem i quins no escollíem per posar a la Comissió?

Jo recordo, només ara, i amb una llista que no voldria ser exhaustiva, recordo l'Acadèmia Sant Jordi, els Amics dels Museus, les diferents seccions de l'Institut d'Estudis Catalans, les universitats —quina universitat sí i quina no?, dins de la universitat, quin departament, Lletres o Ciències?, quins dins d'aquests departaments?—; se'ns feia una llista tan àmplia que vam optar per una composició de la Junta, de la Comissió Executiva dins de la Junta de Museus, que apostés per onze tècnics de reconegut, amb un currículum de reconegut prestigi en el

camp dels museus, i que estic segura que totes les institucions i tots els organismes que tenen a veure amb el camp dels museus al nostre país, se sentiran àmpliament abonats per aquests onze tècnics.

Després, pel que fa referència a les esmenes del Grup dels socialistes, que és el nombre de la votació —demanaven una votació reforçada de les tres cinquenes parts—, com en totes les altres esmenes d'aquesta Llei, abans de prendre un posicionament, el nostre Grup ha volgut escoltar els pros i els contres, i també les hem de rebutjar al senyor Sobrequès, per la senzilla raó que vàrem buscar què són aquelles coses que el Parlament de Catalunya vota amb tres cinquenes parts: únicament tres organismes, que són dels que es poden considerar de mandat estatutari, com és el Síndic de Greuges, el Consell Consultiu de la Generalitat i la Sindicatura de Comptes són els tres únics organismes que, per mandat estatutari, aquest Parlament vota amb les tres cinquenes parts. Tot i no devaluar gens el valor de la Junta de Museus i tot i desitjar, igual com vostè, el màxim consens amb aquesta, ens semblava que majoria absoluta d'aquest Parlament era suficient.

És per això que tant a les esmenes quant a composició de la Junta com a les de la votació, el nostre vot anuncio que no serà favorable.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra.

Procedim ara...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President!

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Per contradicció, si és possible.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies. Simplement, jo, efectivament estic molt preocupat, com ha dit la senyora Sanabra, pels ajuntaments de Catalunya, per les entitats locals, i suposo que, amb això, no ha fet més que llegir l'estructura profunda del meu pensament; el que passa és que, ni en la meua intervenció ni en la meua esmena, no he dit absolutament res ni dels ajuntaments ni dels ens locals de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. La senyora Sanabra vol...? Moltes gràcies.

Procedim a les votacions.

Les esmenes d'Iniciativa es poden votar conjuntament?

Es vota la número 23 i la 27.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 23 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions.

Es vota ara l'esmena número 24, de l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 60 en contra i 21 abstencions.

Les esmenes socialistes es poden votar conjuntament? (Pausa.) Es voten, doncs, les esmenes 25 i 28.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 26 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article 39, segons el text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 39 ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació els articles 40 i 41, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests dos articles han estat aprovats per unanimitat.

Passem a continuació a les disposicions addicionals, a les quals s'han presentat diverses esmenes. La primera d'elles, la número 29, del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena que proposa... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. RIERA I GASSIOT: ...la creació d'un nou museu nacional.

Recordo a les senyores i als senyors diputats que som a la Disposició Addicional Primera —«Creació de diversos museus nacionals». Estem totalment d'acord amb els tres primers: «Es creen els museus nacionals següents: el Museu d'Arqueologia de Catalunya, el Museu d'Art de Catalunya, el Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya». Des d'un punt de vista d'anàlisi dels museus que hi ha actualment a Catalunya, em sembla absolutament correcta la proposta. Això és el que hi ha, i d'aquests museus, en algun cas d'aquests nuclis de museus, en poden sortir els museus nacionals que Catalunya necessita.

Per què, per tant, nosaltres fem aquesta proposta d'addició d'un nou museu nacional? Senzillament, perquè tractem de suggerir la creació d'un museu de les arts i les indústries populars. Hi ha, en aquests moments, iniciatives molt importants, com és el Museu de les Arts i de les Indústries Populars, que moltes de les senyores i els senyors diputats han visitat i visiten sovint al Poble Espanyol de Barcelona, i que recull una vella tradició que enguany, que se celebra l'any Amades, ha estat reviscolada per moltes de les senyores diputades i els senyors diputats aquí presents.

Ara bé, a més, arreu de Catalunya hi ha moltes instal·lacions museístiques que tenen ple sentit com a elements complementaris d'aquest museu nacional de les arts i les indústries populars. És cert que el nucli actual, per l'espai en què es troba, és insuficient. Amb compte: «per l'espai en què es troba», no per la qualitat dels seus serveis, no per la qualitat de la seva proposta museística, ni per la qualitat de tot allò que tracta de fer. És un museu nacional, a més, en comparació amb allò que és avui la creació de nous museus nacionals a Europa.

Jo els voldria recordar quan, per exemple, van a Frankfurt i en la zona de museus a l'altra banda del riu, a Sachsenhause, es trobaran que al costat del Museu Arqueològic de Frankfurt, i a través d'un parc realment meravellós, hi ha el nou Museu de la Ceràmica de Frankfurt, i l'un i l'altre estan vinculats, i són no solament museus en un sentit anacrònic del terme, és a dir, com a llocs on es guarden peces més o menys antigues o figures més

o menys estranyes del folklore popular, o les llànties que van fer servir els nostres avantpassats o els avantpassats dels alemanys per illuminar-se, sinó que alhora hi ha propostes constants d'interpretació del que ha significat la cultura tradicional i popular, amb compte!, com a element de definició nacional, i això és en el que jo voldria insistir. Un museu de les arts i de les indústries populars pot tenir sentit justament com a museu de Catalunya. A molts països, el primer dels museus nacionals és el museu de les arts i de les indústries populars. Per què? Perquè s'entén que és el que possibilita una interpretació del que han estat les constants històriques d'un poble, les constants culturals d'un poble, entesa, la cultura, com l'activitat quotidiana d'una sèrie de collectivitats.

És per tot això que ens sembla que seria molt oportú crear-lo com a museu nacional. Més encara, perquè l'experiència d'un museu com el de la Ciència i de la Tècnica de Terrassa ens ha explicat una cosa: que quan hi ha un bon museu —en aquest cas, central— de la ciència i de la tècnica, hi ha molts museus monogràfics que poden convertir-se en seccions d'aquest museu. La senyora Diputada que segurament em contestarà sap molt bé què significa el Museu de la Pell d'Igualada en relació amb el Museu de la Ciència i de la Tècnica de Terrassa, o el Museu del Paper de Capellades en relació amb el Museu de la Ciència i de la Tècnica de Terrassa.

Doncs bé, en aquest cas concret, pensin la quantitat de petits museus —el de les Eines del Treball del Camp, per exemple, de Sant Climent de Llobregat, o l'importantíssim Museu de Ripoll—, com a element i com a secció d'un futur Museu Nacional de les Arts i de les Indústries Populars.

Ho repeteixo, per tant: com que es tracta de fer una llei que ens orienti de cara al futur, no d'analitzar allò que ja està ara consolidat, nosaltres proposem —i creiem que la nostra proposta no és, en tot cas, una proposta extemporània— que a la Disposició Addicional Primera, a l'hora de, parlar dels museus nacionals que es creen, es creï aquest Museu de les Arts i de les Indústries Populars.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra? Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Molt agraïda, senyor President. Quant a la intervenció del senyor Riera, ell ja sap que, de tota la seva intervenció, jo no hi puc estar, ben bé, en un vuitanta per cent en contra, sinó que és a favor. El que passa és que el torn en contra és a l'apartat de la votació quant a la creació d'aquest Museu Nacional de les Arts i les Indústries Populars.

Bàsicament, per dues raons: ell ha explicat que els museus nacionals que es creen en aquest Projecte de Llei, que són també..., la proposta de creació de museus nacionals, que sortien en els dos projectes de llei precedents que es van presentar a aquest Parlament, són tres museus nacionals que tenen unes característiques que són: un museu cap o un museu central, i que d'ell parteix, amb una dinàmica descentralitzadora, tota una xarxa temàtica que va arreu del país, a part que temàticament ofereix una visió global d'un aspecte que interessa Catalunya.

Llavors, en el cas del Museu Etnològic o del Museu de les Indústries i de les Arts Populars, ens trobem que, si realment té una rica xarxa temàtica escampada pel país —jo n'he visitat només una petita part, però conec el de Sant Climent, conec el de l'Espluga de Francolí, conec el de Ripoll i molts d'altres—, pe-

rò llavors ens trobem que el museu que hauria de ser l'aixopluc, el cap, la mare de tots aquests museus nacionals es troba —el senyor Ignasi Riera ha dit que molts senyores i senyors diputats aquests dies el visiten; jo ho dubto, perquè és un museu que està tancat al públic, dissortadament, cal demanar-ho, i és veritat que t'atenen molt amablement—, però el que sí que és veritat és que, des de fa uns anys, es troba en unes precàries situacions d'edifici, i que l'únic que s'hi està fent és una molt meritòria tasca d'inventari, catalogació, documentació..., de preparar tots els fons del museu per al dia que tingui una seu escaient; però en aquests això no hi és. Jo, al que sí que m'ofereixo és a treballar, costat per costat, amb el senyor Ignasi Riera perquè molt aviat ens trobem amb una proposta de creació d'un quart museu nacional.

Per altra banda, aquestes propostes de nous museus nacionals són una cosa que ofereix la Llei: s'han de crear per llei, prou està previst, i ja em consta —hi ha hagut declaracions a mitjans informatius que el Departament de Cultura— té en estudi la creació de diferents museus nacionals: el Museu d'Història Nacional de Catalunya també és un museu important, el Museu Marítim, fins i tot, però d'una manera especial jo considero que, per a un país que necessita estar tan aprofundit en les seves arrels, com és el nostre, un museu etnològic és dels primers que li fan falta.

De totes maneres, senyor President, anuncio que el nostre vot, en aquests moments —esperem que pugui ser aviat diferent—, serà en contra de la creació d'un quart museu nacional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra. Es procedeix a la votació d'aquesta esmena número 29, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 9 vots a favor, 48 en contra i 22 abstencions.

A continuació, es vota la Disposició Addicional Primera, segons el text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional Primera ha quedat aprovada per 70 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Passem a la Disposició Addicional Segona, en la qual hi ha cinc esmenes del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Simplement, senyor President, per anunciar la retirada d'aquestes cinc esmenes a favor d'una esmena transaccional, que hom llegirà —suposo— tot seguit.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Hom procedeix a la seva lectura. (*Rialles.*)

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Esmena transaccional a les esmenes 124, 125, 126, 127 i 128, del Grup Socialista, i 138, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que presenta el Grup parlamentari de Convergència i Unió.

»Es proposa addicionar a la Disposició Addicional Segona, al paràgraf tercer, el següent: "...Cultura, pel que fa a la gestió dels fons patrimonials d'Empúries; aquest serà objecte d'un acord específic, a proposta de la Junta de Museus, entre la Ge-

neralitat de Catalunya i d'altres administracions d'àmbit territorial superior."»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. RIERA I GASSIOT: La indicació que és certa l'afirmació, però només parcialment certa, que aquesta transaccional recull l'esmena 138, d'Iniciativa per Catalunya: la recull al seu segon paràgraf; pel que fa al fons patrimonial d'Empúries, totalment d'acord, però...

El Sr. PRESIDENT: Entén que queda viva?

El Sr. RIERA I GASSIOT: ...Que queda viva exactament una paraula: queda viva la paraula «ajuntament».

El Sr. PRESIDENT: Bé, tindrà oportunitat de defensar-la, aquesta paraula.

Es procedeix a la votació d'aquesta esmena transaccional, concretament, a les esmenes 30, 31, 32, 33 i 34, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, es vota la Disposició Addicional Segona, segons el text del Dictamen. (*L'I. Sr. Sobrequés demana per parlar.*) Sí?

El Sr. SOBREQUÉS: Senyor President, voldríem votació separada del punt 4. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Es votarà tota la Disposició Addicional, amb la sola excepció de l'apartat 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests apartats han quedat aprovats per 64 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Se sotmet a votació l'apartat 4 d'aquesta Disposició Addicional Segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat quart ha quedat aprovat per 62 vots a favor, 19 en contra i 2 abstencions.

Passem a la Disposició Addicional Tercera. El Grup d'Iniciativa hi té l'esmena número 35; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor President, aquesta esmena, la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. El Grup Socialista té dues esmenes en aquesta Disposició Addicional, la número 36 i la 37, a les quals sembla que hi ha transaccional. Per a la seva defensa, té la paraula l'Honorable Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Moltes gràcies, President. Aquesta Disposició Addicional Tercera fa referència al Museu d'Art de Catalunya. Com tots els diputats saben, aquesta Llei assenyala tres museus nacionals: un, que és d'iniciativa de la Generalitat; l'altre, que vindrà com a conseqüència de l'acord, que hem d'esperar, Diputació-Generalitat, pel que fa al tema arqueològic i, concretament, pel que fa al tema d'Empúries —pels acords que puguin haver-hi, consorcials, amb altres administracions superiors—, i l'altre és el que fa referència al Museu d'Art de Catalunya, tema realment important en el si d'aquesta Llei.

Nosaltres, com a Grup Socialista, hem defensat el criteri que calia trobar una solució estable pel que feia referència al Museu d'Art de Catalunya. Hi ha hagut una primera esmena transaccional, que crec que és enormement positiva i que permet un desbloquejament del tema, que fa referència a situar un període de transitorietat..., perquè lògicament aquest museu està en un període d'ampliació, amb una primera fase en marxa; amb una segona fase posterior, que començarà l'any 92, i amb una tercera fase, que serà la incorporació del Museu d'Art Modern al Museu d'Art de Catalunya. Per tant, estem en un procés, podríem dir-ne, de relançament important del Museu d'Art de Catalunya. Aquest museu té, en aquests moments, una titularitat que correspon a l'Ajuntament de Barcelona, i aquí tenim la Llei.

Des d'aquest punt de vista, la Disposició Transitòria, que assenyala que els representants del Patronat —President i Vice-president— i pel que fa referència al Director i Administrador del Museu, serà, d'acord amb ambdues administracions, durant un període —és a dir, mentre durin les obres—, en un període màxim de sis anys, crec que crea una lògica positiva d'entendiment.

També, concretament, aquesta Disposició Addicional ens diu que el President del Patronat, la qual cosa vol dir que s'estableix la figura d'un patronat com a ens de gestió, i aquest patronat em sembla que és una idea magnífica —que hem defensat nosaltres sempre, que persones de la societat civil poguéssim representar i ser impulsores d'un gran projecte nacional com és el Museu d'Art de Catalunya—, que fos nomenat per l'Administració de la Generalitat, pel Govern de Catalunya, i el Vice-president del Patronat, diguem-ne, per l'Ajuntament de Barcelona.

Em sembla correcte, és a dir, això serà, lògicament, d'aquí a sis anys, però també amb una clàusula, havíem de trobar una solució que permetés continuar l'ambient de necessària cooperació institucional, és a dir, que ambdues administracions es puguin posar d'acord per facilitar uns noms, diguem-ne, consensuats, tant en l'Administració de la Generalitat com en l'Administració de l'Ajuntament de Barcelona, per fer els seus respectius nomenaments. Jo crec que això, realment, és positiu, perquè situa aquesta Llei en la voluntat del consens: durant sis mesos hi ha una transitorietat, i aquesta transitorietat acaba en el moment que aquesta Llei reconeix una preeminència —que és la preeminència del Govern de la Generalitat—, però hi ha un element adjectiu que diu clarament que se cercarà la voluntat d'acord i la voluntat de consens en el nomenament del que serà el President i el Vice-president del Patronat.

Crec que és una magnífica solució i crec que realment respon al que és la jerarquia institucional que té sentit en aquest tema, i també a la necessitat de consens de cooperació institucional.

I, per últim, nosaltres demanàvem una esmena de supressió, a l'apartat sisè, que feia referència a aquelles clàusules que podríem denominar sempre «les clàusules de desconfiança» que tota llei ha d'incorporar, segurament, que diu: «Bé, si no hi ha un acord en relació amb el que s'ha posat en aquest conjunt de disposicions, és a dir, es crea una comissió mixta, de tres persones i tres persones, que comença a elaborar els estatuts del Patronat i emprèn un conjunt d'accions. Si no hi ha, diguem-ne, un acord, aleshores, evidentment, es diu aquí que hi haurà una

lleï del Parlament de Catalunya que ho regularà, és a dir, el Govern de Catalunya portaria una nova llei al Parlament de Catalunya per regular aquest tema.»

Nosaltres, aquí, el que defensem és que pugui haver-hi una..., és a dir, que sigui una clàusula de clara excepcionalitat o de tutela legal, però no de voluntat política, i tot el que puguin significar les consultes prèvies abans d'arribar a aquest tema, ens sembla a nosaltres que seria pertinent.

Jo estic convençut que s'ha fet, en aquest sentit, un esforç de diàleg: estem en un dels temes centrals de la mateixa Llei, per l'entitat del museu, i no solament per l'entitat del museu, sinó per les perspectives reals del museu, que avui ja són realitzacions, per fer una operació de primera magnitud que passi per obtenir tots els fons externs, diguem-ne, que puguem per a la realitat d'aquest museu, i que puguin establir la relació institucional Generalitat de Catalunya-Ajuntament de Barcelona, amb la màxima eficàcia i amb les mínimes reticències, és a dir, buscant sempre aquells col·laboradors que, sens dubte, trobarem entre les persones de reconeguda competència que hi ha en el país.

És a dir, sovint les baralles institucionals tenen sentit quan són opcions polítiques diferenciades, però normalment les baralles institucionals no tenen cap mena de sentit quan es tracta de posar ordre a coses tan importants com és un museu, que no ha de requerir diferències, diguem-ne, ostensibles. El que cal és un principi d'ordre, un principi de confiança, un principi de cooperació institucional.

Tot el que signifiqui avançar en aquesta via... I crec que hi haurà unes esmenes transaccionals posteriorment, que comportaran en aquest cas la retirada de les dues esmenes nostres a aquesta Disposició Addicional Tercera, i crec sincerament que haurem, diguem-ne, contribuït a superar un dels obstacles, que eren obstacles realment complexos, enormement complexos, que hi havia en aquest text legal.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Armet. Torn en contra... Que sembla que no serà en contra, sinó per proposar transaccionals. Té la paraula la senyora Flora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Bé, senyor President, el Grup de Convergència i Unió, i evidentment el Govern de la Generalitat, és sensible al fet que, aquest Museu d'Art de Catalunya que ara neix, neix amb un patrimoni que prové en gran part de l'Ajuntament de Barcelona —quasi en la seva totalitat—, i que cal trobar aquesta via d'acord i de diàleg per fer possible no solament que per llei es creï, sinó que tingui un funcionament eficaç amb la màxima rapidesa possible. A més a més, es tenen també en compte totes aquestes circumstàncies que ha anomenat el senyor Armet, que es troba en una fase s'obres que són unes obres que promouran un relançament d'aquell museu d'art que tots nosaltres ens en puguem sentir satisfets i orgullosos.

És per això que, amb aquest clima de conversa i de diàleg, hem redactat un parell d'esmenes transaccionals que ens sembla que donen resposta a totes les inquietuds expressades, tant des de l'Ajuntament de Barcelona com des del Grup Socialista, en aquest tema, i en alguns punts també pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. I és per això que jo demanaria que, si tenen l'esmena que proposem, tant a la 131, del Grup Socialista, com a la

132, del Grup Socialista, en volguessin donar lectura; si no és així, jo mateixa ho faré.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Secretari es dignarà a procedir a la lectura d'aquestes transaccionals.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Esmena transaccional a l'esmena 131, del Grup Socialista, que presenta el Grup parlamentari de Convergència i Unió a la Disposició Addicional Tercera, punt 4: "La gestió del Museu d'Art de Catalunya és a càrrec d'un patronat; la Presidència correspon a un representant nomenat pel Govern i la Vice-presidència a un de nomenat per l'Ajuntament. La proposta als òrgans competents per al nomenament podrà fer-se conjuntament per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona."»

La segona esmena transaccional és a l'esmena 132, del Grup Socialista, i també presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, també a la Disposició Addicional Tercera, al punt 6: «Si en el termini de sis mesos no s'ha procedit a fer efectiva la integració, el Govern, amb l'informe previ de la Junta de Museus, i escoltat l'Ajuntament de Barcelona, ha de presentar un projecte de llei al Parlament per fer-la efectiva».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Secretari. Se sotmeten a votació... Les accepta, el senyor Armet, aquestes...? (Pausa.) Se sotmeten a votació aquestes esmenes transaccionals, a la 36 i a la 37.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació la Disposició Addicional Tercera, segons el Dictamen.

Vots a favor?

La Disposició Addicional Tercera ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació la Disposició Addicional Quarta, que no té esmenes.

Vots a favor?

La Disposició Addicional Quarta ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a la Disposició Addicional Cinquena. El Grup Socialista té l'esmena número 38; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Aquesta esmena queda retirada a favor d'una esmena transaccional que... hom llegirà.

El Sr. PRESIDENT: La senyora...

La Sra. SANABRA: Senyor President, aquesta esmena transaccional, com que l'esmena primera del Grup Socialista anava en el mateix sentit que l'esmena 137, del Grup Popular, la transaccional és conjuntament amb les dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Doncs en aquests moments concedim la paraula a l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras, del Grup Popular, perquè defensi la seva esmena.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Simplement per reiterar que la nostra esmena també era fruit de la preocupació que la presència de les diputacions estigués prou garantida en el procés de transferència, tal com està previst en la Llei 5/87. Atès que la transaccional a tres bandes que s'ha fet és a satisfacció del nostre Grup, ens afegim també a aquesta transaccional i, en conseqüència, retirem també la nostra esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada i, per consegüent, es procedeix a la lectura de l'esmena transaccional.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Esmena transaccional a l'esmena 136, del Grup Socialista, i 137, del Grup parlamentari Popular, que presenta el Grup parlamentari de Convergència i Unió. A la Disposició Addicional Cinquena es proposa l'addició d'un nou apartat cinquè, que diria el següent: "Les previsions fixades en l'apartat 2 d'aquesta Disposició s'aplicaran a no ser que les administracions implicades arribin a un acord amb anterioritat."»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup d'Iniciativa també té esmenes en aquesta Disposició Addicional Cinquena: en té dues.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. I, si m'ho permet, defensaré conjuntament la 40 i la 41, i explicaré que serà, en el marc d'aquesta Llei, la meua darrera intervenció, perquè l'esmena número 48 fa referència al mapa de museus —per tant, ja ha estat defensada—, l'esmena número 49, crec que decau, si ja s'ha votat en contra la creació d'un nou museu de les arts i de les indústries populars...

El Sr. PRESIDENT: Està en el preàmbul.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Exacte. I enretirem... Però és que és absurd, que estigui en el Preàmbul, si no ha estat aprovada ara en el... I, l'esmena número 50, que també és referida al Preàmbul, l'enretirem.

En aquesta darrera intervenció, per tant, a més de reiterar el que ja he dit a la primera, de la bona possibilitat de fer feina en el marc de la Ponència per a aquesta Llei, volem insistir en un aspecte: les transferències de la Diputació a la Generalitat —hi estem totalment d'acord— o als consells comarcals del territori on estiguin situats.

Nosaltres creiem que d'aquí a uns quants anys —i ho esperem sincerament— aquesta fórmula sigui suficient, quan els consells comarcals tinguin una entitat més gran que la que tenen ara. En aquests moments, però, ens sembla que, examinant la realitat museística de Catalunya, la transferència de museus de la Diputació ha de ser també als ajuntaments, i ha de constar que és als ajuntaments d'una manera concreta. Per posar un exemple —i espero que sigui prou polèmic perquè resulti entenedor—, què és més important, des del punt de vista museístic: Sabadell, Terrassa... o el Consell Comarcal del Vallès Occidental? (Rialles.) El Portaveu del Grup de la majoria m'ha entès.

Bé, doncs... —i espero que hi voti a favor, per tant—, doncs es tracta una mica de dir això: Reus és més important que el museu comarcal de la seva comarca o no? Jo crec que sí. Per tant —repeteix—, en el moment que els consells comarcals, quan a Catalunya hi hagi una província única i tinguin un poder i una sèrie d'atribucions que ara no tenen, perquè les tenen encara les diputacions, els consells comarcals tindran totes les possibilitats d'acollir aquests museus locals i fer-ho amb tota la força i amb tot el poder necessari; a hores d'ara ens sembla que no. Per tant, creiem que seria millor per a la Llei dir que «els museus de la Diputació són transferits a la Generalitat, als ajuntaments o als consells comarcals del territori on estiguin situats».

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. La senyora Sanabra pot fer un torn en contra?

La Sra. SANABRA: Sí, senyor President. Bé, en aquest cas, la inquietud del senyor Riera va en el sentit de fer que els ajuntaments constin d'una manera específica en el Projecte de Llei,

en la Disposició que parla de les transferències de les diputacions.

Jo li voldria dir que aquí hi ha dos temes: per un costat, aquesta Disposició, allò que fa és donar compliment a les LOT, a les lleis d'ordenació territorial, que diu que les transferències de les diputacions aniran bàsicament a la Generalitat o als consells comarcals, segons correspongui. Però, preveient aquesta inquietud —que no era només del seu Grup, sinó que el nostre també compartia—, vostè fixi's que en la Disposició Addicional Cinquena hi ha un apartat, el punt 3, que diu: «Excepcionalment, en cas que l'abast i les característiques d'un museu ho justifiquin, la Comissió Mixta pot acordar que sigui transferit a un municipi».

Ens sembla que aquesta ja és la salvaguarda que vostè voldria pretendre amb la seva esmena, i és per això que, davant de la redundància de posar-ho en dos llocs, ens veiem obligats a votar-la-hi en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra. Procedirem a les votacions d'aquestes esmenes. En primer lloc, l'esmena transaccional a la número 38, socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena transaccional ha quedat rebutjada per..., aprovada!, per 87 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A continuació es voten les esmenes del Grup d'Iniciativa —40 i 41.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 28 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota la Disposició Addicional Cinquena, segons el Dictamen.

Vots a favor? (L'1. Sr. Sobrequés demana per parlar.) Digui, digui...

El Sr. SOBREQUÉS: Sí, perdó. Votació separada del punt 2, 3 i 4 —és a dir, de l'1.

El Sr. PRESIDENT: Apartats 1, 2...

El Sr. SOBREQUÉS: No, no: separat de l'1. L'1, separat del 2, 3 i 4.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Algun altre grup? Doncs, farem la votació com demana el Grup Socialista.

En primer lloc, l'apartat 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha quedat aprovat aquest apartat per 67 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

A continuació es vota la resta de la Disposició Addicional Cinquena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Cinquena, a excepció de l'apartat primer, que ja ha estat votat anteriorment, ha quedat aprovat per 73 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Se sotmeten a votació les Disposicions Addicionals Sisena i Setena, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues Disposicions Addicionals han quedat aprovades per 87 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Suposo que les Agrupacions del CDS i d'Esquerra Republicana consideren ja sense objecte les disposicions addicionals noves que vostès volien afegir. Han quedat decaigudes.

El Sr. MARTÍN: Senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. MARTÍN: Una que no és decaiguda, però que anunciem que queda retirada, que és la 42, l'esmena 142.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La 44, decaiguda i la 43, també. Moltes gràcies.

Passem ara a les disposicions transitòries. Disposició Transitòria Primera: hi ha l'esmena 45, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sobrequés.

El Sr. SOBREQUÉS: Ja s'ha defensat, senyor President, amb aquell paquet del mapa de museus.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Hi ha una transaccional, que encara s'ha de votar. El Grup Socialista accepta la transacció? (*Remor de veus.*)

El Sr. SOBREQUÉS: Sí, senyor President, perquè veig que ve firmada per mi. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, l'esmena 45 ja ha estat votada i rebutjada, però aquesta esmena transaccional podria ser a la 46 i la 47, de l'Agrupació del CDS i d'Esquerra Republicana, eh?

De manera que votarem, per consegüent, la Disposició Transitòria Primera, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Transitòria Primera ha quedat aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació la Disposició Transitòria... (*Veus de fons.*) És la tercera i ara estem a la segona (*remor de veus*); la transaccional ha estat votada i rebutjada. La 45, transaccional, ha estat votada i rebutjada. De manera que ara procedeix votar la Disposició Transitòria Segona, que no té esmenes.

Vots a favor?

La Disposició Transitòria Segona ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, hi ha una esmena, una transaccional, que ara llegirà el senyor Secretari, que significa la creació d'una nova disposició transitòria, que serà la tercera. (*Remor de veus.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Potser fóra bo que, abans d'arribar a aquesta transaccional, que no porta només la signatura del senyor Sobrequés, sinó a la qual hom també s'ha vist reconegut amb la seva pròpia signatura, que es donés l'oportunitat als altres grups que l'han signada d'expressar el seu parer sobre el tema —si així ho creu oportú la Presidència de la Cambra.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència de la Cambra ho creu molt oportú, i, per consegüent, té la paraula el senyor Martín i Toribio, que és el propietari de l'esmena número 46.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, senyor President. La nostra esmena pretén que es prevegi un termini per a l'adaptació dels mu-

seus als requeriments mínims d'aquesta Llei, alhora que es faci una previsió de recursos que donin suport i finançament suficient, ja que, per deixar-ho tot igual com ara, no necessitem cap llei.

També aquesta esmena, i fruit del diàleg —tal com ha estat anunciat per l'Honorable President—, esperem que sigui motiu d'una transacció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Carod i Rovira vol defensar l'esmena 147?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President, per la incorporació del mot «i» entre els meus dos cognoms.

En realitat, la nostra..., la nostra Disposició Transitòria Tercera s'adiu perfectament amb l'ànim i l'esperit d'aquesta transacció perquè conté dos elements bàsics sense els quals, al nostre entendre, no tindria sentit l'aprovació d'aquesta Llei.

D'una banda, el fet de fixar un límit temporal, a partir del qual, el conjunt de museus del país haurà d'adaptar-se de manera progressiva als requeriments mínims establerts per la Llei present, i —si m'ho permet el senyor Camps—, en segon lloc, el fet que aquesta mateixa Disposició Transitòria recull també la previsió de transferències de recursos públics per facilitar, justament, aquesta adaptació progressiva.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod i Rovira, i li faig avinent que la copulativa *i* s'ha escolat sense que volgués la Presidència; no li va modificar els cognoms.

Molt bé. Es procedeix a la lectura de l'esmena transaccional en aquestes 46 i 47.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Es proposa crear una nova disposició transitòria, que diria el següent: "Els museus existents actualment hauran d'adaptar-se, progressivament i en un termini màxim de cinc anys, als requeriments mínims i a les condicions establertes en la present Llei."»

El Sr. PRESIDENT: Acceptades? (Pausa.) Moltes gràcies.

De manera que ara procedim a votar, en primer lloc, la Disposició Transitòria Tercera, que és una nova addicional, la lectura de la qual ja ha tingut lloc anteriorment pel Secretari, i, per consegüent, es procedeix a la seva votació.

Vots a favor?

Aquesta nova Disposició Transitòria Tercera ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, es vota l'altra Disposició Transitòria, conseqüència de la transacció amb les 46 i 47.

Vots a favor?

Aquesta nova Disposició Transitòria ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota, a continuació, la Disposició Derogatòria, que no té esmenes.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem ara a les esmenes del Preàmbul. La 48, d'Iniciativa, ja ha estat defensada i ha estat rebutjada; les altres dues també, 49 i 50, han estat retirades, i resta la número 51, de l'Agrupació del CDS. Una esmena d'un nou paràgraf...

El Sr. MARTÍN: Senyor President, fa referència al mapa de museus, i, com a tal, considerem que està decaiguda i retirada.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, moltes gràcies. Era això el que li volia sentir.

Es procedeix a votar el Preàmbul i el títol de la Llei.

Vots a favor?

El Preàmbul i el títol de la Llei han quedat aprovats per unanimitat.

Els grups parlamentaris ara poden participar per fer explicació de vot. (Pausa.) Senyora Sanabra, té la paraula.

La Sra. SANABRA: Gràcies, senyor President. Senyors i senyores diputats, el Grup de Convergència i Unió ha votat favorablement el text del Projecte de Llei de Museus bàsicament per dues raons. Per un costat, perquè teníem la consciència que feia falta un marc legislatiu que regulés tot allò que donava vida i passava dins d'unes institucions tan importants per a la custòdia, per a la divulgació, per al gaudi del nostre patrimoni, com eren els museus. I, per l'altre costat, el nostre vot ha estat favorable perquè ens hem trobat davant un bon projecte de llei —ara tenim ja una bona llei—, i teníem davant un bon projecte de llei perquè tot el seu desenvolupament així ho havia propiciat.

Voldria dir aquí que, anteriorment, hi va haver ja dos projectes de llei que van decaure per finiment de les respectives legislatures, però que van representar dos passos endavant en el camí d'aprofundir en la problemàtica a l'entorn del camp dels museus i que van servir per a una maduració en aquest tercer Projecte de Llei.

A més a més, abans d'entrar al Parlament, el Projecte de Llei de Museus havia fet ja un llarg camí. Personalment per part del Conseller de Cultura, i també de l'equip del seu Departament, es va voler encetar un diàleg i uns contactes previs amb els grups parlamentaris —i, en nom del nostre Grup, li'n donem les gràcies—, i no solament amb els grups parlamentaris —que potser tindria una lògica, perquè som els que l'havíem de referendar amb el nostre vot—, sinó que també es va entrar en una dinàmica de presentar l'esborrany, de demanar suggeriments, de diàleg i d'obertura per totes aquelles persones que hi tenien alguna cosa a veure.

Jo tinc constància que hi va haver reunions amb els representants de les quatre diputacions, amb els representants de l'Ajuntament de Barcelona, amb els representants de l'Església catòlica, amb els dels ajuntaments, mitjançant l'Associació i la Federació de Municipis, en fi, amb els consells comarcals, amb l'Institut d'Estudis Catalans..., amb tot un seguit d'institucions a l'entorn del museu que no podien fer altra cosa que aquell esborrany madurés i es presentés aquí al nostre Parlament ja com un bon projecte de llei. I també tota la tramitació, dins de la Cambra legislativa, ha anat afavorint aquest procés: hi va haver, en el seu període d'esmenes..., se'n van presentar 154; jo voldria dir que avui aquí n'hem vingut només amb 51, i em sembla que, de rebutjades, ben bé només n'hi ha hagut un parell de dotzenes que, realment, hi havien de ser, perquè en una societat plural, amb diversitat de propostes i de programes de govern, precisament, també en aquelles discrepàncies en les quals no hem pogut arribar a acords, és on es nota l'empremta que és un projecte de llei de Convergència i Unió, evidentment.

Voldria dir que jo he trobat, en tots i cadascun dels ponents dels diferents grups parlamentaris, un ambient de col·laboració, un esforç, volent fer-me —tots ells— comprendre les seves esmenes, les seves motivacions, les seves argumentacions; que s'hi han dedicat totes les estones que ha fet falta, i que, per a mi, el seu mestratge i la seva col·laboració ha estat molt important.

És per això que, si m'ho permeten, senyor Josep Lluís Carod-Rovira, senyor Marçal Casanovas, senyor Joan Martín Toribio, senyor Ignasi Riera, senyor Jaume Sobrequès, senyor Aleix Vidal-Quadras, d'una manera personalitzada, gràcies. I també a tots els altres diputats que, evidentment, amb el seu vot han anat donat peu que aquest Projecte de Llei esdevingués una llei.

Jo penso que podem estar contents —jo, personalment, ho estic— perquè ha estat una llei que ha rebut un gruix considerable de vots —uns vots que tan bé ha comptat el meu company Secretari— (*rialles*), ha donat unes votacions molt àmplies en tots els aspectes. Però també voldria fer notar, també voldria fer notar, que, entre els vots que hi falten, hi ha algunes absències significatives. I, precisament, destacant una absència, voldria retre un homenatge d'atenció i agraïment a la persona del Diputat senyor Ferran Camps i Vallejo, que va ser el magnífic ponent dels dos anteriors projectes de llei de museus, per part del Grup de Convergència i Unió.

I per acabar, les meves darreres paraules voldrien transmetre i emetre un desig: si ara nosaltres sortim i, d'una manera col·loquial, a la gent del carrer els fem una mena d'enquesta preguntant-los què és el que ells pensen que és un museu, segurament que en trobaríem molt pocs que ens donessin una resposta com la que marca l'article primer de la nostra Llei, que evidentment és rigorosa, és la de l'ICOM, però en canvi sí que un volum important de respostes jo penso que anirien en el sentit de dir que un museu és un lloc, un espai, un edifici on s'aplega tot un seguit de coses —eines, obres d'art, instruments, restes—, records de temps passats.

Per al Parlament de Catalunya, el Projecte de Llei de Museus entra ja en la categoria del passat. Ja el meu desig per a tots és que en el museu particular de cadascú, tot allò que ha representat el Projecte de Llei, els seus prolegòmens, la seva tramitació i la seva votació sigui realment un record satisfactori d'esforç personal i de treball ben fet. És el meu desig.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra.

Pel Grup Socialista, té la paraula l'Honorable senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors diputats, intentaré ser una mica menys laudatori i anar molt al fons del que hem aprovat. Sempre és bo que una llei, òbviament, pugui donar lloc a esmenes transaccionals, com hi ha hagut aquí, i que hi hagi un esforç, diguem-ne, positiu, i és cert que l'ànima representant de Convergència ha tingut un paper destacat, com altres diputats d'aquesta Cambra en aquesta i en altres legislatures, que aquest tema fa nou anys que s'havia plantejat. I és cert i cal reconèixer-ho, perquè moltes vegades els estats d'ànim predisposen a acords i, en canvi, estats d'ànim més tancats impossibiliten tot tipus d'acord.

En relació amb aquesta Llei, nosaltres voldríem assenyalar mancances, encerts i riscos. Al tema del mapa de museus no m'hi referiré més, però possiblement hauria estat un encert establir-lo. Però el tema que ens preocupa més, a nosaltres, és que una llei de museus hauria de significar una potenciació clara i inequívoca en relació amb els museus locals, que són els més infradotats econòmicament del país. És a dir, és difícil pensar que una llei de museus no estableixi aquests mínims des del punt de vista de garantia de mínims d'actuació del Consell Executiu; és a dir, no utilitzar el condicional, perquè sempre es po-

drà —a la vida podem fer de tot—, però les lleis han de vincular, i aquesta vinculació de mínims estableix unes bases de relançament del que podríem dir-ne la realitat diversa i molt contrastada i positiva dels museus locals en el nostre país. Nosaltres creiem sincerament que aquest és un tema que ha estat una llàstima.

Segona consideració: pel que fa als museus nacionals, aquesta Llei el que fa és un doble plantejament. Diu els tres museus nacionals clars des de la perspectiva del legislador —i possiblement des de la perspectiva de tots—, però curiosament, en el si d'aquest debat o en els passadissos del Parlament, s'ha comentat que, lògicament, la Llei diu que «per llei es podran establir altres museus nacionals», i aquí, avui, concretament, s'ha dit que hi ha un quart, un cinquè, un sisè..., s'ha parlat del Museu d'Història Nacional, s'ha parlat del Marítim, de l'Etnològic, per què no del de Ciències... Tot això s'ha anat parlant. Si aquesta Llei ha de significar el desplegament d'un conjunt de museus nacionals posteriors estaríem, em sembla a mi, fent un criteri equivocat. El Museu Nacional ha d'estar presidit per una gran reflexió, per unes grans disponibilitats econòmiques, per una gran coherència, i per unes justificacions nacionals de primera magnitud, perquè, si no, voldria dir utilitzar aquest mecanisme legal per anar fent tota una política progressiva de museus nacionals que anés, diguem-ne, situant la realitat museogràfica, situada bàsicament en el món local, a l'entorn de la lògica d'aquesta Llei. Nosaltres creiem sincerament que això seria un cert abús de l'esperit de la Llei, tot i que la Llei ho contempla, perquè diu que «per llei» haurà de venir. De la mateixa manera que la nostra preocupació sempre ha estat dir que, quan hi ha un museu que surt de realitats de diverses administracions o de diverses realitats, òbviament fóra bo que un consorci pogués regular el seu desplegament; fóra bo perquè vol dir que neix una nova figura jurídica en funció de l'aportació de tots. Nosaltres aquí hem renunciat a la nostra posició per trobar unes esmenes transaccionals. Però si aquesta base no és la base de futur, diguem-ne, per a les noves lleis, ens trobarem amb enormes dificultats per a tots, eh?, i fins i tot per a la mateixa Administració de la Generalitat de Catalunya que, amb el seu compromís del 51%, es trobaria clarament col·lapsada en fer el quart, el cinquè museu nacional que no podria tirar endavant amb la força necessària.

Pensin vostès que nosaltres no hem volgut —i podríem— establir la discussió jurídica de fons: pot un patronat dependent de la Generalitat, escriure, escriure, béns que són reconeguts per la mateixa Llei en altres administracions sense la figura del consorci? Evidentment, aquí sí que s'obriria un gran interrogant jurídic. No voldré fer una disquisició jurídica; sembla un tema elemental, però sí que és veritat que la Llei fa amb l'Administració local el que no fa amb l'Església catòlica —i això és veritat, això és el que fa la Llei—: és escriure, via patronat de Generalitat, a partir de la consideració d'administracions públiques del conjunt de les administracions de Catalunya, allò que no s'atreveix a fer amb el que podríem dir museus «particulars» concretament de l'Església catòlica. I aquest és un tema curiós. Nosaltres hem volgut situar els temes legals en un segon pla, perquè, evidentment, la discussió legal volia dir la discussió de contenciosos administratius, la discussió de si hi havia o no hi havia legitimitat per crear aquest Patronat, i hem pensat que el que calia era ordenar el món museogràfic de Catalunya, i que

convenia ordenar aquest món museogràfic de Catalunya donant una preeminència al Govern de Catalunya, i aquesta preeminència que calia donar al Govern de Catalunya s'havia de fonamentar en el principi de cooperació amb les administracions catalanes, que també són l'Administració local. Per tant, un alt concepte nacional de cooperació entre les institucions que desenvolupen la seva tasca a Catalunya.

Des d'aquest punt de vista, el que s'ha fet en relació amb el Museu d'Art de Catalunya, jo crec que és extraordinàriament positiu. La Transitoria Tercera que s'ha aprovat, en la qual s'assenyala que durant sis anys —sis anys— hi haurà un mutu acord, és positiu per dos motius. Per què? Perquè aquest museu estava en una línia de relançament. Per què? Perquè existia una comissió rectora formada per l'anterior Administració —i dic ara «anterior Administració», abans he dit l'«actual Administració», que és l'Ajuntament de Barcelona— que l'havia forjat, i que cal una línia de continuïtat, i que aquesta línia de continuïtat cal garantir-la a través de la Llei, i que per tant, el mutu acord entre institucions és el que permetrà tirar endavant el tema. I, de cara al futur, també la mateixa Llei preveu i dona facilitats perquè hi hagi propostes conjuntes entre totes dues administracions per nomenar els presidents i els vice-presidents del Patronat.

Vull dir també que aquesta Llei, pel que fa als nomenats pel Parlament, pot semblar una cosa menor, però no ho és. Quan nosaltres defensàvem que eren les tres cinquenes parts... Tots sabem que els experts en temes de museus són pocs, en el país, i tots sabem que, posats els noms damunt d'una taula, les diferències polítiques seran poques, perquè són els que són, però el fet que surtin per les tres cinquenes parts, i no hem posat dos terços, sinó tres cinquenes parts, perquè fins i tot si vostès volien fer majories amb altres grups que no fossin el nostre, ho poguessin fer, volia dir forçar una voluntat d'acord amb la mateixa Cambra; vol dir perdre les hores necessàries per assolir un acord que no hauria de ser mai difícil, perquè no estem fent nomenaments polítics, sinó nomenaments de persones de reconeguda competència en un camp que sabem que hi ha els noms que hi ha, i que si som realment patriotes en aquest sentit trobarem les persones expertes que sabem perfectament quines són. Lamentem que no s'hagi vist aquest tema de les tres cinquenes parts com una clàusula de cautela, per avui i per al futur, que segurament desdramatitza el que és una elecció sempre per majoria, que pot voler dir la imposició del grup majoritari en el Parlament en un moment o en un altre.

Jo voldria destacar dos temes: un de positiu i un de final, d'alerta. El positiu és que probablement els acords a què hem arribat han estat la conseqüència lògica d'un diàleg de mesos en què s'ha parlat de moltes coses, i s'ha parlat de moltes coses en diversos àmbits, i s'ha parlat amb un esperit que jo crec que és el positiu. Les grans infraestructures culturals a Catalunya requereixen l'esforç de tots; les grans infraestructures culturals de Catalunya requereixen la preeminència de cada institució en cadascun dels àmbits. A les grans infraestructures, o ens hi posem tots sense cap mena de resistència, reticència ni sectarisme, o no tiraran endavant. I aquest diàleg ha estat positiu. Jo, personalment, puc dir que he trobat un diàleg positiu, i estic realment satisfet d'haver trobat aquest diàleg positiu, i després, per últim, una cautela. Aquesta Llei té una càrrega de reglamentarisme molt forta. Parla de futures lleis, parla de tot un conjunt de pos-

sibilitats que jugades amb un esperit intervencionista situarien aquesta Llei, segurament, en el terreny de les lleis negatives, intervencionistes i, fins i tot, perilloses per a la vida museogràfica del país.

I això sí que estic convençut que és realment important. I dependrà del Departament de Cultura, més que de la Presidència de la Generalitat —que té una presidència honorífica d'una junta de museus—, però sí del Departament de Cultura, de la direcció general corresponent per les responsabilitats que té en la Comissió Executiva, que té una gran responsabilitat, si és capaç —si és capaç— de dotar les seves actuacions de la intel·ligència, de la flexibilitat necessàries i, en tot moment, de situar els temes a nivell de servei al país i no plantejar-los des del punt de vista patrimonial o des del punt de vista de polítiques de curta volada, com sovint acostuma a passar, dissortadament, en el nostre país. Si això no es produeix, anirem endavant; si això es produeix, aquesta Llei dona base per a un reglamentisme que permet malfiances, que permet controls, que permet exclusions, i que permetria polítiques negatives.

Jo vull acabar la meua intervenció amb l'esperança que l'esperit de diàleg que ha animat aquests mesos, les converses que hem tingut amb el Departament de Cultura, serà el mateix esperit que permetrà implementar aquesta Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Armet.

Per l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, després d'un camí atzarós al llarg del temps, ha arribat a port el Projecte de Llei de Museus, tan necessari per a l'ordenació del sector museístic a Catalunya, deu anys després que segons l'Estatut d'Autonomia disposem de competències exclusives en matèria de cultura.

Hom —el famós «hom» comú a tots nosaltres aquesta tarda aquí— ja sap, però, que el nom no fa la cosa i que no sempre «exclusiu» vol dir realment exclusiu. Com sap el senyor Conseller de Cultura, Esquerra Republicana de Catalunya hem estat profundament crítics amb els pactes culturals recents entre la Conselleria i el Ministeri; justament, potser per això, estem ben legitimats per reconèixer la bona predisposició del Departament de Cultura per debatre la Llei en un clima obert i de diàleg. Això es deu també, en bona part, a la gestió tenaç i persistent de les senyora Flora Sanabra, de conrear en aquesta Cambra una vegetació de negociació i de consens, vegetació que, com a símptoma, ens agradaria que presidís totes i cadascuna de les actuacions. Dit d'altra manera, que en fos, doncs, la norma i no pas l'excepció.

El Projecte es veu mancat, al nostre entendre, d'un marc més ampli que faci referència a tot el patrimoni cultural de Catalunya, perquè sense aquest marc legal propi pel que fa al patrimoni, ens hem de remetre a la legislació espanyola encara que sigui per omissió. Nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes al Projecte; algunes d'aquestes esmenes han estat assumides per la majoria, d'altres ho han estat a través de modificacions transaccionals, com per exemple la mateixa concepció del museu com un element dinàmic, no estàtic ni tancat, sinó vinculat a la realitat cultural de l'entorn.

Hem votat a favor de la major part de l'articulat del text i

fins i tot de les transaccionals, incloses aquelles transaccionals que incorporaven certes heterodòxies sintàctiques en l'ús de preposicions i d'infiniutius. Vegeu, doncs, aquí, la nostra voluntat de diàleg i de negociació.

D'aquestes últimes, de les rebutjades, ens dol de veritat la no-acceptació de les esmenes relatives al mapa de museus. Creiem francament que ha estat, això, un error polític, un error que no s'esmena amb cites erudites o il·lustrades de Sir Hans Sloane i no sé si també «Sir» Andrew Mellon. Una cosa és el que registre, el que hi ha —i ho hem dit—, i una altra allò que ara ens pot semblar que convé per als propers anys, el mapa. El Govern reconeix, no caldria si no, la realitat museística de Catalunya, però no adquireix —no adquireix, sense el mapa— un compromís futur de planificació en aquest àmbit, i això no és bo, no és positiu per al futur cultural del país. A un altre nivell, l'autonomia de decisió de les entitats locals davant una actuació de la Generalitat, i l'enfortiment dels museus locals no sempre hi apareix amb la nitidesa que ens hauria agradat. Finalment, però, tenim tots els grups d'aquesta Cambra, té el conjunt del país, una ordenació legal del sector museístic català. Una ordenació que era urgent de poder-ne disposar per al bé del patrimoni del país, i no sé si també del partit. Ara tenim un mandat concret perquè els museus s'adeqüin a la nova normativa i perquè la Generalitat enprengui els recursos suficients perquè això sigui possible. Ara ja tenim Llei i cal dur-la a la pràctica de manera immediata. Llàstima, però, recollint el lapsus fonètic de la senyora Sanabra, que en qüestió de patrimoni no hàgim aconseguit un «matrimoni» múltiple i absolut de tots els grups de la Cambra. I això, en determinats aspectes, és greu; un cop aprovada la Llei, ja no hi ha possibilitats que ho arrangi ni Sir Hans Sloane ni —i això ja em sap més greu, perquè hauria arribat a una transaccional— «Lady» Kim Bassinger.

Moltes gràcies, senyor President.

El PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El senyor Ignasi Riera, pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Començo jo també felicitant la possibilitat de tenir aquesta Llei.

El sector volia una llei de museus —en aquest moment tenim una llei de museus al damunt de la taula—, i jo també he començat fent referència explícita al ponent dels altres dos projectes de llei; el recullo ara també, i, en aquest cas concret, vull subratllar l'habilitat florentina —i segurament vaticana, en aquest cas—, de la senyora Flora Sanabra, que ha aconseguit salvar molts dels esculls que els anteriors projectes de llei tenien, perquè, com ella ha dit molt bé en una de les respostes a la defensa, el 60% —si més no, pel cap baix—, el 60% del patrimoni museístic de Catalunya pertany a l'Església, i no hem d'oblidar que, justament, allò que en aquest moment salva l'article 15 —que, com que no ha tingut esmenes, no ha estat objecte de debat—, sobre la titularitat dels museus públics de Catalunya i la relació entre el concepte de museu públic i la seva titularitat, que pot ser privada, crec que ha estat una solució molt més que nominal, molt més que sofisticada: ha estat una solució enormement hàbil per poder salvar el que havia impedit que els altres avantprojectes de llei prosperessin.

A mi em preocupa també, d'aquesta Llei —i ho hem dit al llarg de totes les converses—, el tema del finançament. Hi ha un principi d'acord de finançament per als museus nacionals

que, de tota manera, serà realitat i serà efectiu si altres lleis —que, en part depenen, en aquest cas, de la iniciativa del Parlament de l'Estat, com la llei del mecenatge, per exemple—, resolten i permeten que hi hagi una arribada de fons d'altres llocs, però queda poc clar, al llarg de la llei, queda poc clar tot el capítol de finançament dels museus locals, de certs museus monogràfics, museus comarcals i, en tot cas, queden molt sovint en la gran indefinició els sistemes i els recursos amb què comptaran els museus d'interès especial. Jo volia recordar que quan un parla amb un turista que arriba de fora sobre els museus de Catalunya, generalment parla d'aquests museus d'interès especial, que són molt sovint els més visitats i els que són objecte de més interès.

De tota manera —ho repeteixo—, tenim un marc legal; a partir d'aquest marc legal, jo suposo que hi haurà una segona acció per part del Govern, que ha vist aprovada aquesta Llei pel Parlament, que es veurà molt aviat en el debat de pressupostos, que serà com aquesta voluntat a favor dels museus es tradueix en unes partides pressupostàries, que ni les restriccions que ens vénen de guerres alienes podran, en tot cas, depredar.

Era un dels punts més importants d'aquesta Llei tractar de salvar allò que queda a Catalunya, i aquí sí que em penso que el Parlament hauria de servir de tornaveu per a tot el país, perquè la defensa del nostre patrimoni no és només una qüestió legal ni és una cosa que es pugui fer només amb policies de tota mena, ni amb sistemes de seguretat de tota mena; és a dir, sovint no hi ha prou consciència de la importància de la necessitat de salvar el nostre patrimoni; una futura llei de patrimoni, pre-anunciada ja en aquesta Llei, ens ajudarà, però una consciència cívica sobre aquest patrimoni ens ha d'ajudar encara més. Recordo que és un tema que tant la Constitució com l'Estatut en parlen, i en parlen en termes molt concrets: una de les maneres de demostrar que tenim vocació nacionalista és demostrar que ens creiem el nostre patrimoni. En el cas concret de museus, si alguna cosa explica qui som de cara al món és allò que els nostres museus expliquen.

Jo crec que la descentralització efectiva dels museus de Catalunya no es pot fer d'una manera mecànica —en això, hi estem d'acord—: quan ha sorgit un museu en un determinat lloc no ha estat mai per decret de llei, sinó perquè hi ha hagut voluntats anteriors que ho han volgut, i que, per tant, a partir d'ara, es tracta de tenir aquesta voluntat descentralitzadora, a partir de les iniciatives que sorgeixen de molts indrets de Catalunya.

Finalment, una referència al tema d'Empúries: nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes que han permès un dels acords, diguéssim, de les esmenes transaccionals, per a aquest punt; per una raó: Empúries, ens sembla que té una importància que transcendeix, evidentment, qui n'era titular fins ara, com la Diputació de Barcelona, que transcendeix Catalunya i que és part del patrimoni europeu, i ja que les administracions, ja que les instàncies europees han recordat que Empúries és patrimoni important de la humanitat, sí que serà d'interès per a tots que Empúries, imatge de moltes prehistòries de Catalunya, i que, a més, marquen una mica el que ha estat la nostra història anterior, sigui objecte, en aquest cas, d'un tractament interinstitucional eficaç.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor

Vidal-Quadras, pel Grup parlamentari Popular, té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, voldria, en primer lloc, expressar, en nom del Grup Popular, la nostra satisfacció també pel clima de recerca d'acords que ha presidit l'elaboració d'aquesta Llei, i l'alt grau de receptivitat tant del Govern com, en particular, del Departament de Cultura, i, en general, del Grup de la majoria envers les iniciatives i les aportacions dels altres grups. En aquest procés, és evident que ha estat un factor no pas ignorable la forma ferma i, a la vegada, suau i hàbil de la ponent del Grup de la majoria, que, com dic, ha estat un factor clau en l'èxit d'aquest procés.

No voldria fer aquesta breu explicació de vot sense coincidir amb la ponent de la majoria, que ens ha dit que aquesta Llei, aquest text legal és una llei on, malgrat aquesta receptivitat i les nombroses i positives aportacions dels altres grups, estem enfront d'un text legal de Convergència i Unió: això és veritat; és a dir, és un text de Convergència i Unió. I això es nota perquè, una vegada més, la majoria utilitza, per legislar, una metodologia que es podria qualificar d'una mica heterodoxa; hem vist com hem legislat sobre arxius, sobre biblioteques, ara museus, sense tenir una llei patrimonial, del patrimoni cultural de Catalunya. Hem vist en altres àmbits com hem legislat sobre espais naturals, sobre residus, sense tenir un pla territorial de Catalunya. És a dir que la majoria té una certa tendència a començar la casa per la teulada, o, dit d'una altra manera, presenta certes dificultats per dissenyar visions globals de llarg termini.

El Sr. PRESIDENT: Expliqui el vot, eh?, per favor.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, senyor President, això és el que...

El Sr. PRESIDENT: No, és que ara està fent especulacions sobre la majoria.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: La majoria és un fenomen, senyor President, tan fascinant (*rialles*), que especular sobre ella és una temptació difícil de resistir, però jo, com sempre, em plegaré a la seva autoritat, senyor President. El senyor President, amb aquestes interrupcions, quan exerceix la seva benèvola autoritat, sempre aconsegueix tallar-me el fil. (*Rialles*.)

En qualsevol cas, ho deixarem per a un altre dia, perquè tampoc és el moment processal —i en això coincideixo amb la Presidència, naturalment—, no és el moment processal per parlar de segons quines coses ni de les visions preferentment «micro» que «macro» de la majoria —ho deixarem per a una altra ocasió més adequada. Avui és un moment que acabem una llei, i sempre són moments per tenir la festa en pau.

Dues coses, simplement, molt puntuals: hi havia dos temes que ens preocupaven especialment —he de dir que el nostre Grup està molt satisfet, particularment, perquè totes les nostres esmenes han estat acceptades o transaccionades; per tant, en aquest sentit, la nostra satisfacció ha de ser molt alta. Hi havia dos temes que ens preocupaven especialment —se n'ha fet esment aquí—: el tema del mapa de museus, on la nostra preocupació anava una mica en sentit contrari dels grups que proposaven el mapa de museus; nosaltres tenim fe en la iniciativa privada, i una mica la nostra confiança sempre va en el sentit de mantenir les iniciatives de la societat civil, sense condicions de contorn (*Remor de veus*). Hem vist com, en aquesta ocasió, el Grup de la majoria també ha mantingut aquesta fe en la iniciativa privada —tant de bo que sigui així i tant de bo que això duri.

Un altre tema que ens preocupava era el de les transferències entre diputacions i Ajuntament de Barcelona a la Generalitat, donant compliment a la Llei 5/87. Si bé la manera com això ha quedat estructurat en la Llei no és totalment satisfactòria per al nostre Grup, sí que considerem que s'ha fet, almenys, d'una manera que es pot qualificar d'acceptable.

En definitiva, tenim una llei de museus que era necessària, que omple un buit legal, que ha donat compliment a allò que es diu, que la tercera és la definitiva, perquè, com s'ha recordat, la Llei i la seva necessitat vénen de lluny, i esperem que, en el futur, aquest text legal, en mans del Govern, serveixi perquè el nostre riquíssim patrimoni cultural es posi a l'abast dels ciutadans de Catalunya i dels molts milions de ciutadans, de persones de fóra de Catalunya que cada any ens visiten.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. El senyor Martín Toribio, per l'Agrupació parlamentària del CDS, per explicar el vot té la paraula. (*Pausa*.)

El Sr. MARTÍN: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, la qüestió cultural sempre ha estat considerada com el fet més característic de la nacionalitat catalana, i, dins d'ella i de manera destacada, forma part la política museística. Catalunya compta amb més de dos-cents cinquanta museus, que reclamaven amb urgència una regulació de la seva diversitat tipològica, i clamaven per una normativa que fixés la necessària cooperació entre ells i entre aquests i l'Administració.

No és el moment de fer història de la formació i l'evolució dels museus, però sí que voldríem, des del CDS, honorar en el record aquelles iniciatives individuals i col·lectives que van motivar que avui haguem pogut votar una llei que obre nous i esperançadors horitzonts per a la museística catalana. Les assemblees de museus de Catalunya, que van donar pas a l'Associació de Treballadors de Museus de Catalunya, com a citació són un bon exemple.

El Govern de Convergència i Unió ha trigat més de vuit anys a presentar-nos un projecte de llei de museus que, a la fi, veïés la llum verda dels vots d'aquesta Cambra. Darrere, resten els intents de la Conselleria del 1983 i el 1987, que van fracassar per manca d'adequació a la realitat museística. Avui podríem dir allò que mai és tard si la felicitat és bona: ja tenim llei de museus, i això gràcies al decidit i voluntariós quefer de totes les forces polítiques representades en aquesta Cambra, que han fet possible el nostre vot positiu. La redacció inicial de la Llei va induir el CDS a presentar una esmena a la totalitat: les nostres temences que es reduïssin els museus a simples magatzems en lloc de configurar-los íntegrament per a la difusió del patrimoni, i el perill que en la redacció inicial —no sé si s'haurà tractat perquè acabi, però, en fi, seré al més breu possible—..., deia que en la redacció inicial donéssim pas a una llei clarament intervencionista, que s'ocupava bàsicament d'alguns museus, deixant de banda la gran majoria d'equipaments museístics del país, de gestió municipal bàsicament, es van anar dissipant en les sessions, en l'elaboració del Dictamen, i això gràcies al desig i la voluntat de consens que tots manifestàrem i que el CDS així feia constar una i altra vegada, com el gran tarannà de diàleg que la nostra Il·lustre Diputada, na Flora Sanabra, i, com és lògic, a aquesta «guiñada», no per venir d'una dama, va acudir, com no podia ser d'altra manera, un partit com el CDS que va

tenir com a eslògan del seu darrer congrés federal «La cultura del diàleg a Catalunya».

La receptivitat al diàleg va fer que retiréssim l'esmena a la totalitat, i que, de les altres dotze esmenes presentades, en retiréssim una i en transaccionéssim sis, en el termini de Ponència i Comissió, reservant-nos-en cinc per a la defensa en el Ple, de la qual defensa ses senyories hauran pogut constatar la nostra continuada voluntat de consens i d'acord. La discrepància que encara es manté amb el Grup de la majoria respecte al mapa de museus —que nosaltres entenem que hauria de definir l'estàndard de l'oferta museística futura—, i pel que fa a l'esperit de la Llei, i malgrat que se'ns anuncia per a un futur, lamentem la manca d'una llei marc que reguli la greu problemàtica del patrimoni cultural de Catalunya, a dins de la qual s'haurien d'enquadrar les regulacions dels museus.

Finalment, i per acabar, podem concloure que la Llei que avui hem aprovat, si bé no és... sadolla plenament, sí que garanteix el desenvolupament futur dels museus de Catalunya.

Moltes gràcies, Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President, i, abans que s'acabi d'apagar el llum, seré breu. Dintre d'aquesta intimitat, és un plaer per a mi —potser l'únic ponent d'aquesta Cambra que ha estat en les tres ponències que han treballat en els tres projectes de llei de museus que s'han presentat aquí en aquesta casa—, és un plaer per a mi poder haver arribat a la culminació d'una llei de museus per a Catalunya, que els diputats d'Esquerra Catalana, dintre del Grup Mixt, creiem que era molt necessària per a l'ordenació del nostre món museístic.

He de celebrar —i aquí pujo en el camp de les lloances que s'han repartit abundantment aquest vespre— la disposició de diàleg que ha tingut la Conselleria des de l'inici d'aquesta tramitació d'aquesta Llei de Museus. Ja en l'esbós d'aquest Llei vam ser consultats abundantment del que en pensàvem —atenció que no s'havia tingut altres vegades amb els grups parlamentaris—; jo crec, com s'ha dit aquí abundantment, que aquest esperit de diàleg, aquesta atenció al pensament de les altres persones, de la diversitat de punts de vista, ha portat, no diré al consens, perquè sempre hi ha opinions diverses, però sí a una àmplia assumpció d'aquesta Llei. No és aliè tampoc a aquesta tramitació el caràcter agradable i els encants de la senyora Flora Sanabra (*remor de veus*), que m'han produït, que m'han arribat, no solament que les nostres esmenes hagin estat o assumides o transaccionades, sinó que amb la ingenuïtat de la contemplació dels encants de la senyora Sanabra no em vam permetre mantenir ni tan sols una esmena de les que quedaven per poder tenir una mica d'intervenció en aquest debat. (*Remor de veus.*)

Això no obstant, no vol pas dir que nosaltres veiem que aquesta Llei sigui perfecta. Nosaltres hi trobem mancances com —encara que no era una de les nostres esmenes— l'assumpció d'un mapa de museus. El mapa de museus, nosaltres, potser pensem diferentment de com ho ha enfocat la senyora Sanabra quan l'ha refusat, nosaltres no creiem en cap concepte que el mapa de museus hauria estat una «cotilla» per al desplegament museístic, sinó un camí, una via; o sigui que és molt diferent el

concepte que uns tenen o que uns altres poden tenir del que hauria de ser el mapa de museus.

D'altra banda, celebrem que aquesta Llei de Museus no hagi contemplat aquella mena de xarxa de museus comarcals, que se'ns volia imposar en altres projectes anteriors, que nosaltres creiem que eren absurds, i que, d'altra banda, s'hagi, per fi, contemplat una Junta de Museus de Catalunya, hereva... —som a Versalles (*rialles*)—, hereva d'aquella Junta de Museus de Barcelona que tan bona tasca va fer en el seu moment. Nosaltres havíem defensat sempre —ja en els anteriors projectes— que es contemplés la Junta de Museus de Catalunya. Aquesta vegada veiem que els nostres desigs han estat satisfets i creiem que això serà bo per al nostre país.

D'altra banda, no deixem de dir que creiem que encara queden algunes coses per arreglar i en certa manera uns petits buits legals en aquesta Llei. Per exemple, en l'article 21 es crea un òrgan superior de museus, però, un òrgan superior de govern per a cada museu nacional. Es crea l'òrgan superior de govern, es diu quines seran les seves tasques i no es diu qui el nomenarà ni per qui estarà format. Nosaltres creiem que això és una manca, una mancança —explico aquesta— com n'hi ha d'altres, de petites, de més o menys petites; però benvingut sigui que entre tots nosaltres haguem estat capaços d'endegar i tirar endavant aquesta Llei de Museus.

Jo només voldria que aquest desig que aquesta Llei, que ara acabem d'aprovar..., voldria que realment es veiés desplegada i posada a la pràctica d'una manera ràpida i eficient.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació d'una Autoritat Única de Transport de Viatgers a la Conurbació de Barcelona, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a un torn a favor, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura. Te quinze minuts com a màxim.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació d'una Autoritat Única de Transport de Viatgers a la Conurbació de Barcelona

El Sr. SAURA: Senyor President, senyores i senyors diputats, passaré a defensar la presa en consideració de la Proposició de Llei de Creació d'una Autoritat Única de Transport de Viatgers a la Conurbació de Barcelona, amb la convicció que pensem que la prestació del servei de transports arreu de Catalunya necessita una coordinació i un planejament integral, però fonamentalment que això cal fer-ho a les grans aglomeracions urbanes, i especialment a la conurbació de Barcelona.

Abans d'entrar en els continguts de la Llei, crec important fer una brevíssima referència a la importància del transport en el territori, en quines condicions Catalunya, els ajuntaments de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona afrontà el tema del transport producte de la dictadura i a continuació explicà també breument els continguts de la nostra Proposició de Llei.

Les senyores i els senyors diputats saben que l'organització de transports, del transport de les persones i de les mercaderies, el seu caràcter d'instrument necessari per a la producció i per al consum juga un paper fonamental en la determinació de l'assentament de la població i de les activitats econòmiques. Fins i

tot, ja sovint el transport col·lectiu passa de ser, i ho passa amb una extrema facilitat, de ser una variable dependent, de ser un mitjà a convertir-se en un element determinant de l'estructura territorial. Quan fem una prolongació de metro, quan es fa una xarxa de ferrocarril, es passa amb extrema facilitat de ser un mitjà, un instrument per afrontar unes necessitats a incidir decididament en com s'estructura el territori. I fonamentalment el que volia ressaltar és la importància d'aquest doble caràcter del transport: el transport col·lectiu, com a instrument necessari per a la producció i el consum, i el transport col·lectiu, com a element determinant de l'estructuració d'un territori; en aquest cas, Catalunya i, en el cas concret que ens ocupa, la conurbació de Barcelona.

I aquestes dues consideracions són les que, al nostre parer, fan extraordinàriament important la necessitat de la planificació dels sistemes de transports; planificació que, per nosaltres, ha de ser integrada, ha de ser coordinada i s'ha de realitzar en el marc d'una planificació territorial. I els deia que també crec important ressaltar en quines condicions Catalunya, amb l'adveniment de la democràcia, es va trobar amb la xarxa de transports. Per raons històriques de tots conegudes, a Catalunya i especialment a l'àrea metropolitana es va conformar una xarxa de transports, una xarxa de transports pública, que s'havia conformat amb una total absència de planificació territorial, i evidentment amb una total absència de planificació de transport. I aquestes dues mancances, la mancança d'una planificació territorial i la manca d'una planificació del transport, significaren generar uns grans costos socials en el conjunt de Catalunya i especialment en l'àrea metropolitana.

En tot cas, crec que podem coincidir amb tres grans consideracions de què ha estat, quina va ser l'herència dels quaranta anys de dictadura en el sistema de transports de Catalunya. Dir que hi va haver en aquests anys una manca total de planificació i de gestió integral. En segon lloc, dir que va ser una política de transports on es «primava» el transport privat sobre el transport públic. I, en tercer lloc, dir que és veritat que hi va haver un creixement de l'oferta des de les empreses, però que, en la mesura que no estava feta amb cap marc de planificació territorial, tenia sovint efectes negatius i desequilibradors sobre el territori.

Des de la recuperació de la democràcia, crec que en el tema de transports s'han donat passos importants a Catalunya. He de dir que, des de la nostra posició política, fonamentalment aquests passos importants s'han donat des de l'Administració local i des de les empreses que gestiona l'Administració local. Avui el metro de Barcelona, els transports de superfície de Barcelona i d'altres ciutats, fins i tot els transports que dona Ferrocarrils de la Generalitat, han estat millores substancials de la qualitat del transport a Barcelona i a la conurbació de Barcelona. Però no podem dir que la valoració que fem de la política de transports global del Govern de Catalunya en aquests deu anys sigui una valoració positiva, ans al contrari, en fem una valoració negativa. I fonamentalment per què? Perquè en aquests deu anys no s'ha fet allò que era prioritari que fes el Govern de Catalunya, i el Govern de Catalunya havia de fer fonamentalment dues qüestions: planificar de forma integral els sistemes de transport a Catalunya i evitar, coordinar la fragmentació excessiva del sector dels transports a Catalunya i especialment de la zona que ens ocupa.

I aquestes afirmacions no són unes afirmacions gratuïtes, dir que no hi ha hagut planificació i que el sistema de transport és un sistema de transport excessivament fragmentat. Però quina és avui la situació actual a la conurbació de Barcelona? Ja l'Estat intervé a través de RENFE, fonamentalment; intervé la Generalitat, des del punt de vista de les empreses i des del punt de vista de determinades actuacions; intervé una entitat metropolitana de transports, fonamentalment en els temes dels transports interurbans; intervé l'Ajuntament de Barcelona; intervenen altres ajuntaments. Hi ha diversos mòduls de transports: metro, ferrocarril, rodalia-RENFE, autobusos; hi ha diversos sistemes de tarifes sense cap coordinació. Crec que qualificar avui el sistema de transport de l'àrea metropolitana com de veritable guirigall és exactament definir quina és aquesta situació. Fins i tot els vull dir més; estic convençut i crec que es pot demostrar fàcilment que en el tema de la coordinació i la planificació del transport en l'àrea metropolitana s'han donat passes enrere d'allà on estàvem en els anys 80, 81, 82, 83, 84, fins al 86, i per què? Perquè allà, quan no existia democràcia a Catalunya, hi havia una corporació metropolitana que tenia la competència de la planificació i de la gestió d'un àmbit territorial de vint-i-set municipis, i en aquells anys tothom, pràcticament totes les forces polítiques de Catalunya, inclosa la majoria de Govern, els tècnics que hi entenen, veien la necessitat d'avançar en el tema d'una autoritat única del transport. I avançar fonamentalment en dues direccions: en la necessitat d'eixamplar aquell àmbit territorial i en la necessitat —hi insisteixo— de constituir una autoritat única que coordinés els diversos mòduls de transport i les diverses administracions.

Jo vaig tenir el gust, i no la sort, perquè no hi va haver acord, de negociar en els anys 84-85 amb l'aleshores Conseller de Política Territorial, senyor Bigatà, un acord pràcticament tancat entre la Corporació Metropolitana i el Govern de la Generalitat per constituir aquella autoritat única. Van venir les lleis d'ordenació territorial, aquell tema va quedar endarrerit i les lleis d'ordenació territorial van significar clarament un pas enrere del que en aquells moments ja era una instància insuficient. I enrere des de l'àmbit territorial; el que eren 27 municipis van passar a ser 18, i no tinc temps d'explicar què va significar allò, des del sector del taxi fins al sector de l'autobús; era un pas enrere del que ja era una realitat insuficient. I aquell pas —el tema de la LOT— significà la creació d'una comissió mixta per fer un pla intermodal de transport, que, després de més de tres anys i mig de funcionament —o de poc funcionament—, just ara comença encarregar estudis. És a dir: estudis que existien els anys 82, 83, 84, estudis clars que determinaven què s'havia de fer; avui, després de tres anys i mig de les lleis d'ordenació territorial, tot just es comencen a encarregar els estudis per fer una futura planificació des d'unes instàncies de planificació i de gestió clarament insuficients.

Qui planifica, avui? Avui, qui ha de planificar, que és el Parlament i el Govern, no planifica; avui només hi ha elements planificadors a les empreses. El transport de la conurbació de Barcelona avui està planificat per l'empresa de Transports Municipals de Barcelona, per la RENFE i per Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya: cada una fa els seus plans d'actuació. Transports de Barcelona en diu el Pla d'Empresa, i va decidint què fa al marge de qualsevol marc de planificació; RENFE, de tant en tant, fa un pla d'enllaços, que posa diners, que treu di-

ners, sense cap marc de planificació —sé, perfectament, perquè hi he assistit, que hi ha una comissió d'enllaç que es veu de tant en tant, però amb una pràcticament nul·la operativitat—, i Ferrocarrils de la Generalitat planifica des de l'interior d'aquesta empresa, sense cap marc de planificació.

Qui ha de planificar no planifica, qui ha d'orientar les inversions, les prioritats dels agents de transport en aquest territori, no diu res. Que és el Govern. I el Govern, per passiva, en uns moments, permet que el tema del metro de Montjuïc es col·loqui com el principal tema de transports de Catalunya, quan, per a nosaltres no ho és —per passiva—, i per activa, en altres moments, fa actuacions com la del cremallera de Montserrat —i hi ha sortit perquè és un cas claríssim, senyor Ferran Pont, de, per activa i per passiva, on condueix la manca de planificació del seu Govern en un tema tan important com aquest.

Mentrestant, què és el que està passant? Que el transport, com a element estratègic —hi insisteixo—, com a instrument de consum i de producció, i com a instrument determinant, com a element determinant de la planificació territorial, està absent de la política d'aquest Govern; que, mentrestant, està passant que tenim un sistema tarifari totalment injust, que per fer un viatge quatre vegades més petit hi ha ciutadans que paguen dues i tres vegades més que un altre ciutadà —un pot fer un viatge de vint quilòmetres pagant un bitllet de metro i potser per fer un viatge de tres quilòmetres has de fer dos o tres canvis de tarifes. I allò que avui és comú a qualsevol política de transports de les zones metropolitanes, de qualsevol ciutat important d'Europa, governat per qui estigui governat —pels conservadors, pels liberals, pels socialistes, per l'esquerra, per qui ho estigui—, que és la necessitat i l'existència en totes aquestes ciutats d'autoritats úniques, aquí està absent de la política del Govern.

Estem assistint també que, evidentment, la dictadura ens va deixar ciutats que difícilment podran incrementar la seva qualitat de vida: ciutats com Santa Coloma, parts de l'Hospitalet, parts de Cornellà, tenen dificultats per millorar la seva qualitat de vida. I avui, en una part important, la millora de qualitat de vida d'aquestes ciutats passa per poder accedir, de forma fàcil, al centre de la metròpoli. I avui encara, a molt pocs quilòmetres del centre de Barcelona, a partir de les deu de la nit no s'hi pot anar perquè no existeix transport públic: això encara està passant avui, el 1990. I el problema no és que passi avui, el problema és que no hi ha cap proposta ni cap mecanisme coordinat de com afrontarem això i com això deixarà de passar.

Crec que és clara —hi insisteixo— la necessitat d'una autoritat única de transports a la conurbació de Barcelona. I, en aquest sentit, la Proposició de Llei que nosaltres presentem, evidentment, té com a objecte la creació d'aquesta autoritat única. Una autoritat única que, per a nosaltres, té un àmbit territorial del Barcelonès, del Baix Llobregat, del Vallès Occidental, del Vallès Oriental, del Garraf i de l'Alt Penedès; que deixem oberta, amb uns terminis i uns procediments regulats, la possible incorporació de municipis i ajuntaments dels voltants d'aquesta zona territorial; que definim quines són les competències d'aquesta autoritat única.

El que és comú a totes les autoritats úniques és que les diverses administracions competents en el tema de transport les posen en aquesta instància, i, a partir d'aquí, gestionen de forma integrada totes les competències; en aquest sentit, la nostra pro-

posta passa perquè les competències de la Generalitat, les competències de l'Entitat Metropolitana i les competències dels ajuntaments siguin posades en aquesta instància per, fonamentalment, hi insisteixo, planificar, marcar prioritats, determinar sistemes coordinats i sistemes integrats tarifaris, i també per determinar de forma homogènia els diversos nivells de cobertura dels ingressos tarifaris.

Proposem, fonamentalment, dos organismes de direcció i de govern d'aquesta autoritat única —el que en diem el Consell Metropolità i el Consell d'Administració—, que regulem en els articles del 8 al 14. I, finalment, en aquesta Llei determinem quins són els recursos de l'Entitat Metropolitana i quines han de ser les diverses aportacions de les diverses administracions en el dèficit de funcionament. En aquest sentit, destacar i felicitar-nos, tot i que encara no he tingut l'oportunitat de poder veure el contingut del contracte-programa, però, d'entrada, la signatura d'un contracte-programa amb l'Administració central era un dels arguments que la majoria d'aquest Parlament utilitzava per negar l'existència de l'autoritat única de transports, i que nosaltres, en la nostra proposta, diem que el dèficit de transports s'ha de cobrir..., «el 40% a càrrec de l'Administració de l'Estat, el 30% a càrrec de l'Administració autonòmica, el 15% a càrrec de l'Administració local i el 15% restant a càrrec de l'Administració metropolitana».

Per acabar, senyores i senyors diputats, ahir a la tarda, en una reunió amb joves, hi havia un jove que em deia, parlant del servei militar, que el signe de la història era que el servei militar, en països com el nostre, s'havia d'acabar com estava. Aquest matí, quan preparava aquesta intervenció..., ja sé que no és cap signe de la història, el tema del transport, però que, en tot cas, la tendència d'Europa, de la història en els temes d'aglomeracions urbanes, és avançar per aquesta línia. Hi insisteixo: fins i tot des de posicions polítiques que manté aquesta majoria i que qualsevol retard a afrontar una instància, una autoritat —coordinada, integrada, es digui com es digui— que contempli, d'alguna manera, la coordinació de totes les administracions amb competència i que, en definitiva, faci del transport un mitjà important d'increment de qualitat de vida, un mitjà important d'accés als serveis de la metròpoli i un mitjà important de redistribució de renda. És un tema que tard o d'hora haurem d'afrontar: espero que avui puguem començar a afrontar-lo, però, si avui no, crec que la majoria té l'obligació d'immediatament canviar d'orientació en la seva política de transports.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* Doncs, ara poden participar els grups parlamentaris. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Molt breument.

La Proposició de Llei que ens acaba de presentar l'Illustre Diputat senyor Saura pretén —com ell ha dit— la creació d'una autoritat única en matèria de transport de viatgers a la conurbació de Barcelona —a nosaltres ens agradaria dir, millor, «a la comarca metropolitana de Barcelona»— i pretén solucionar parcialment un greu error que es va cometre en aquesta Cambra en el moment de la promulgació de la Llei 7/87, quan, sota el tí-

tol... o la pretensió d'establir i regular actuacions públiques especials en la conurbació de Barcelona i en les comarques compreses dins la seva zona d'influència directa, el que es va fer, ni més ni menys, va ser, doncs, dissoldre l'entitat metropolitana de Barcelona.

No entrarem a considerar, aquí i ara, les possibles contradiccions que es podrien produir, amb en la Proposició de Llei que ens acaba de presentar, entre el Capítol II d'aquesta Llei 7/87, a la qual m'he referit, és a dir, el capítol que parla de la planificació del sistema de transports públics de viatgers a la comarca metropolitana de Barcelona, amb la pretensió d'aquesta autoritat única de transports de viatgers: no hi entraré, perquè no és el moment processal per fer-ho. El que sí que faré és anunciar el nostre vot afirmatiu a aquesta presa en consideració, per mantenir l'identificació criteri que hem mantingut cada vegada que un grup parlamentari de l'oposició ha presentat davant d'aquesta Cambra una proposició de llei.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Vol intervenir l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya? Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor President. Aquesta Proposició de Llei de Creació d'una Autoritat Única de Transport de Viatgers a la Conurbació de Barcelona, que acaba de defensar el senyor Saura, representa, al nostre parer, si més no en una primera lectura, una ampliació substancial de les competències de l'Entitat Metropolitana del Transport, la qual cosa entenem que no és pas necessàriament ni l'única ni la millor fórmula d'estructurar —tal com es diu en el Preàmbul—, de forma racional i coordinada, la prestació del servei de transports a la conurbació de Barcelona.

D'altra banda, entenem que la proposta que se'ns fa podria —podria— reduir notablement la representació dels municipis de la conurbació que no siguin el de Barcelona. A més a més, s'ha de tenir en compte que, per exemple, el punt de 2 de l'article 3 permetria d'ampliar l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport fins a les portes de Tarragona.

Hi ha, a més a més, altres detalls que voldríem qüestionar, i algunes mancances —com per exemple, a l'article 1, la nomenclatura de la Llei 12/87, de Regulació del Transport de Viatgers per Carretera mitjançant Vehicles de Motor—; tanmateix, no podem negar, sobretot després de l'ampliació de les explicacions que acaba de fer el senyor Saura, no podem negar que la proposta que ens fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya té aspectes positius. I, encara més, hi ha un altre factor, com és l'hàbitud de la meua Agrupació parlamentària de votar, en principi, favorablement les preses en consideració.

Per tant, hi votarem a favor, reservant-nos, com és natural, el nostre posicionament definitiu, la nostra anàlisi definitiva, per al moment que, si s'escau, aquesta Proposició arribi a la Comissió corresponent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. El Grup parlamentari Mixt vol intervenir? Sí, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Sense entrar en el fons de la qüestió, nosaltres, per principi, creiem sempre que s'ha de donar pas, s'ha de poder debatre en

aquest Parlament, tota mena de propostes que vinguin dels grups parlamentaris —i en el debat, al llarg del debat, ja entrarem, si és que és admesa, entrarem en la qüestió particular d'aquesta Proposició de Llei.

Nosaltres anunciem ja des d'ara que votarem favorablement aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. El Grup Popular, després d'estudiar detingudament la Proposició de Llei presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, hem d'anunciar que coincidim amb l'esperit de la Proposició i amb tot el que vostè ha exposat fa breus moments, i creiem plenament en la necessitat de crear una autoritat única de transports de viatgers a la conurbació de Barcelona, en ésser una àrea importantíssima i amb el seu pes específic a Catalunya com perquè tingui un tractament diferencial.

Però el Grup Popular discrepem quasi totalment del contingut de la Proposició de Llei, ja que hi trobem moltes mancances, i fins i tot apartats ben poc definits, motius que es podrien esmenar, per tal de millorar-la, si la Proposició es pren en consideració, però que difícilment, amb aquest contingut que vostès han presentat, i amb la Llei..., la famosa LOT —i, ara, el recentment publicat Reglament, Reial Decret 1211/90— a la mà, crec que no la podríem tirar endavant. Ens agradaria donar-los el suport, com sempre hem anat mantenint a les preses en consideració, però, pels motius abans esmentats, haig d'anunciar que el Grup Popular ens abstindrem.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Sí. Senyor President, senyores i senyors diputats, per fixar la posició del nostre Grup respecte a aquesta iniciativa que ha tingut Iniciativa per Catalunya, que, al nostre entendre, no és més que sumar-se als criteris i les idees que el nostre Grup ja té —i altres grups també—, de crear una autoritat única de transport a Barcelona o de coordinar, fins allà on sigui possible, totes les administracions i les empreses públiques o privades que actuen en aquest territori, per fer possible un servei públic, un servei de transports de viatgers al més acurat possible i d'acord amb les circumstàncies que demana la nostra ciutat i la conurbació que l'envolta, no?

Però, en tot cas, nosaltres creiem que aquest és un debat que va més enllà del transport, tal com l'ha plantejat el senyor Saura, sinó que és l'inici d'un debat pendent, que és el de la reformulació de la necessitat de modificar unes lleis territorials, en aquest cas les lleis de la desaparició de l'antiga Corporació Metropolitana de Barcelona, vist el fracàs de l'actual... —no tan fracàs des del punt de vista de redacció, sinó el fracàs des del punt de vista de la no-aplicació o de la impossibilitat d'aplicar unes lleis que es van realitzar, que es van elaborar amb pocs criteris de caràcter, jo diria, i perdonin la paraula, de sensatesa, de coordinació de les diferents administracions.

I és en aquest sentit que nosaltres creiem que no podem valorar únicament el tractament de la modificació del transport de

viatgers separant-lo del tot metropolità. Nosaltres considerem que el terreny metropolità, l'àmbit territorial de la nostra conurbació metropolitana, és un àmbit que no es pot modificar en funció de serveis o d'activitats, i aquí rau el que jo deia abans, que quan vàrem tractar les lleis es va fer una entitat metropolitana per al transport, una altra per a les aigües i una altra per al tractament de la Regió I. I la iniciativa que se'ns presenta torna a barrejar aquests projectes i modifica, sense tenir en compte el que aleshores segurament el seu Grup va aprovar, o va estar més d'acord amb la creació de la Regió I, i ha de passar un àmbit que s'inventa, en aquest cas, el legislador, per portar a l'àmbit metropolità de transports no tan sols en l'àmbit de la clàssica o coneguda Regió I, sinó, a més a més, en comarques que no ho han demanat, en principi, o, per dir-ho d'alguna manera, a les portes de Tarragona o a les portes de Girona, com algun altre diputat ja ha dit abans. La qual cosa vol dir que és un text que nosaltres compartim en la voluntat, que nosaltres estem d'acord en la necessitat, que nosaltres creiem que cal dir al Consell Executiu i a les administracions amb les quals s'ha de relacionar: «Per favor, arreglin aquest tema, posin-se d'acord», és una necessitat que tenim tots en conjunt; que no es pot fer des de les posicions d'antagonisme, sinó des de les posicions de l'acord i de la concordança en els criteris; que nosaltres pensem que això no és tan difícil, que és qüestió de posar-s'hi; que en èpoques precedents gairebé es va arribar a l'acord, crec que va faltar purament un tema molt important, però que era un tema que segurament avui es podria discutir, que era el tema de l'acord financer, però que significa que els criteris ja hi eren i que estaven definits —crec que fins i tot hi havia un projecte de llei que estava en el calaix—, és a dir que només hi faltava l'aprovació definitiva del Consell Executiu, i que a partir d'aquí resolguem aquest tema.

Per tant, d'acord amb la iniciativa; creiem que és una mala iniciativa, si es vol separar del tot metropolità, i que el tractament metropolità requereix un tractament homogeni: sigui transports o siguin serveis o activitats de qualsevol altra naturalesa.

Nosaltres, en aquest sentit, els puc comunicar, senyores i senyors diputats, que en el nostre darrer Congrés, recentment celebrat, fa tres dies, vam elaborar en la nostra ponència municipal i territorial un conjunt de criteris que seran els que explicarem a l'opinió pública catalana i els que oferim al conjunt de forces polítiques per facilitar el diàleg i el contacte en l'enllaçament de les diferents administracions que treballen en aquest terreny.

Per altra banda, nosaltres creiem que el text presentat és un text que flaqueja en el contingut; no és un text, diguem-ne, elaborat; ho dic amb tota sinceritat: no és un text elaborat. Per exemple, tot el que fa referència a aquesta modificació de l'àmbit metropolità. Aquí hem tingut debats molt seriosos en el tema de residus, que hem dit: «Escolti, hem de parlar sempre amb el territori, hem d'obrir un diàleg, no podem fer mai més el que s'ha fet en aquesta història, no?, de no parlar amb els municipis, de no parlar amb els territoris, amb les comarques; hem de tenir aquest diàleg», i no pot ser que una persona, doncs, perquè escrigui, digui: «Doncs, ara poso l'àmbit metropolità de transports a vuitanta quilòmetres de Barcelona o el modifico perquè a mi em sembla bé, millor o pitjor.» No hi ha els criteris que expliquin per què s'hi incorporen determinades comarques o per

què això pot anar pràcticament a vuitanta o noranta quilòmetres de la ciutat de Barcelona.

En segon lloc, considerem que és un projecte que genera uns òrgans d'administració molt complicats, molt burocràtics; si es vol, precisament, tot el contrari —suposo— amb la iniciativa, que es vol una administració àgil, dinàmica, operativa, i, per tant, no una administració feixuga, amb dos o tres..., amb cinc òrgans d'administració de govern, que creiem innecessaris en una empresa o una entitat d'aquesta naturalesa que es vulgui crear.

I, finalment, tampoc entenem gaire clarament els plantejaments de finançament que estan redactats en el conjunt de la Proposició de Llei, la qual cosa vol dir que, des del mateix Grup proponent, no s'ha estudiat acuradament com es pot finançar de la millor manera, sense afectar les economies de ningú, aquesta entitat metropolitana de transports unificada.

Però, a més, hi ha una cosa que no ens agrada: és que des d'una llei no es pot castigar els ajuntaments a dir-los: «Impugnarem els vostres pressupostos si no pagueu aquella subvenció que ha dictaminat un òrgan autònom d'aquests ajuntaments que és l'entitat metropolitana». Creiem que això no és un procedir que correspongui als temps que estem vivint, i per totes aquestes raons, com que estem d'acord en el sentit, com que estem d'acord en el que planteja de la modificació de les lleis territorials, com que estem d'acord que cal un tractament únic en la qüestió metropolitana, però que estem en desacord en el contingut, nosaltres no barrarem el pas perquè aquesta Proposició de Llei arribi al seu tractament, i, per no barrar el pas, creiem que el vot més coherent, tant pel contingut com pel que acabo de dir, és l'abstenció.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve Tomàs. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, i per fixar posició, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Saura, jo tenia la possibilitat de fer, en nom del meu Grup, o bé un torn en contra, o bé fer el que faré, que és un posicionament.

Per tant, el fet de fer un torn en contra m'obligaria, diríem, a entrar amb detall en tots i cadascun dels articles amb què nosaltres estem en discordança, però això se'm podria rebatre dient: «Doncs, digueu que sí, engegueu el procés, i després, a l'hora de discutir-ho, doncs, ja en parlarem. Presenteu-hi esmenes...» Això seria així si la nostra posició fos una posició de discrepància petita, que els acords poguessin arribar després d'una discussió, però com que des de la nostra perspectiva el que hi ha és una profunda diferència entre el seu concepte i el nostre, estalviaré a les senyores i els senyors diputats el fet d'entrar, doncs, al detall d'article per article, o per què sí o per què no, sinó que intentaré anar al fons de la qüestió.

Per tant, pel que fa a la seva intervenció, no li replicaré, però sí que agafaré alguns dels aspectes que vostè ha esmentat, precisament perquè em poden servir d'argument per justificar quina és la nostra posició.

Diu que —deia el senyor Saura— cal que, sobretot en les grans conurbacions, s'arribi a situacions de coordinació de les diferents actuacions dels diferents ens que intervenen en aquell territori. Nosaltres, en això, hi estem absolutament d'acord.

Ha manifestat com és d'important el fet que una empresa com RENFE estigui o no estigui..., quina implicació té, doncs, en el transport pel territori; ha parlat de la modificació del mateix territori i, a la proposta que vostè fa, afegeix aquelles poblacions que avui estan establertes en la LLOT —la Llei d'Organització Territorial—, hi afegeix el Garraf i hi afegeix també l'Alt Penedès, i per aquesta mateixa regla de tres podríem pensar: «Per què no l'Anoia i per què no altres ciutats o altres territoris del nostre país?»

Per tant, aquesta serà una mica..., intentaré que sigui l'eix de la meua intervenció. És evident —i això passa arreu del món— que, quan les ciutats i les conurbacions cada vegada es van fent més i més grans, cal prendre alguna decisió. En això estem absolutament d'acord, i el que cal fer en aquest moment és, o bé crear un nou instrument, que en definitiva és el que vostè proposa, crear l'entitat única de transports, o bé el que cal és intentar —i fer— coordinar tots els esforços i tots els ens i totes —si tant em fa dir— les persones que intervenen en aquesta qüestió.

El Govern i el Grup que dona suport al Govern hem cregut que era, des de la nostra perspectiva, molt millor coordinar l'acció de les diferents actuacions que no pas crear un nou model, crear un nou estament, una nova entitat que fes allò que ja estan fent d'altres entitats degudament coordinades.

Jo, per aquesta via de l'exemple, li voldria recordar, senzillament —i segurament això és el que més defineix la disconformitat del nostre Grup a donar-hi suport—, qui en aquest moment compon la Comissió Intermodal que neix a partir de la LLOT. En aquests moments, per la Generalitat hi ha la Direcció General de Transports, la Direcció General d'Urbanisme, la Direcció General de Carreteres, hi ha l'Entitat Metropolitana del Transport, com vostè coneix perfectament, els consells comarcals, l'Ajuntament de Barcelona, els ajuntaments de més de cinquanta mil habitants, el metro, el ferrocarril, etcètera. Tots, tots i cadascun d'aquests elements podrien, des d'una possibilitat de llei del Parlament..., ser regulats, podrien ser legislat; però en el si d'aquesta mateixa Comissió, en aquests moments, hi ha RENFE, hi ha l'Entitat Autònoma del Port de Barcelona, hi ha l'Aeroport... És a dir, hi ha una sèrie d'entitats que, encara que volguéssim, des de la perspectiva i la possibilitat legal del Parlament, no podríem legislar.

És a dir, en aquests moments estem gaudint d'una participació —voluntària, per altra banda— d'entitats i d'ens que en aquests moments, hi insisteixo, no podríem regular des d'aquest Parlament, que estan col·laborant i que —i és important dir-ho— tots i cadascun dels acords que ara com ara s'han pres han estat per unanimitat, tant del ple de la Comissió com els diferents acords de les comissions de treball. Sempre ha estat així.

Si volguéssim anar més enllà, volguéssim, a través de la llei, regular més estrictament quins són els participants, perdéssim la possibilitat de fer, realment, una política de transport que englobés tot el que s'ha d'entendre per transport en un país, cau-riem —des de la nostra perspectiva— en aquest error de «despreciar» col·laboracions que ara per ara són del tot indispensables.

Pel que fa a l'ampliació del territori, ja li n'he fet un comentari; no s'ha d'oblidar que, si prosperés la seva Proposició de Llei, el que faria és derogar la Llei 7/1987, és a dir, la LLOT, amb tota la implicació que això significaria. Aquí ja hi va haver

un debat amplíssim, amb les diferents posicions de cadascun dels grups; tothom va poder dir què és el que pensava de la Llei d'Ordenació Territorial, però en aquests moments, donar la possibilitat, la perspectiva que es pogués derogar, a partir de la presa en consideració d'una proposició de llei que el que fa és dir que el que s'ha fet fins ara no val, i hem de crear, no només, com dic, una llei nova, sinó tota una actitud, i diferent, i absolutament contradictòria, en molts casos, amb el que ha estat fins ara l'actuació de l'aplicació de la Llei, ens semblaria, sincerament, que estaríem fent un mal favor, no només —en aquest cas i amb tota sinceritat, senyor Saura— a la voluntat que a vostè li ha inspirat aquesta necessitat de crear l'entitat única de transport, perquè insisteixo que aquesta voluntat i aquesta acció s'està portant ja en aquests moments a terme i d'una manera molt més àmplia, jo diria més satisfactòria que no pas al que quedaria reduïda amb la seva Proposició.

Per aquestes raons, senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre vot serà «no» a la possible proposta de la Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Es procedeix ara a la votació.

Els diputats que hi estiguin a favor, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de Llei ha quedat rebutjada per 9 vots a favor, 62 en contra i 23 abstencions.

Elecció de tres representants del Parlament de Catalunya al Consell Econòmic de la Universitat Pompeu Fabra

Passem a continuació al punt tercer de l'ordre del dia, que és l'elecció de tres representants del Parlament de Catalunya al Consell Econòmic de la Universitat Pompeu Fabra, article 6.1.f) de la Llei 11/1990, del 18 de juny, de Creació de la Universitat Pompeu Fabra.

Un Secretari de la Mesa, prego que llegeixi l'esmentat article.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Article 6, punt quart, lletra f): «Són vocals tres persones elegides directament pel Parlament de Catalunya per majoria absoluta dels diputats que formen la Cambra.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Correspon, doncs, de procedir a l'elecció d'aquests tres representants. D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, aquesta votació ha d'ésser secreta mitjançant paperetes.

D'acord amb l'apartat f) del punt 1 de l'article 6 de la Llei, és necessita la majoria absoluta dels diputats que formen la Cambra, o sigui, 68 vots.

Prego a un senyor Secretari que anomeni els Il·lustres senyors diputats perquè dipositin llur vot a l'urna.

(D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, les I. Sres. diputades i els I. Srs. diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. Els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament, la I. Sra. Dipu-

tada i els I. Srs. diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT: Hi ha algun diputat que no hagi estat mencionat? Es procedeix, doncs, a l'escrutini.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat. Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: L'escrutini dona el següent resultat: el senyor Josep Fabregat, 86 vots; Robert Follia, 86 vots; Ramon Martínez Fraile, 85 vots; en blanc, 5 vots; nuls, 2 vots. Per tant, han aconseguit el quòrum requerit, i les tres esmentades persones resulten elegides, d'acord, per tant, amb l'article 81 del Reglament i l'article sisè de la Llei.

Passem ja al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpellació d'urgència sobre la política general d'assistència sanitària penitenciària, que formularà l'Illustre Diputat senyor... (L'I. Sr. Clotas demana per parlar.) Digui, digui.

El Sr. CLOTAS: En nom del Grup Socialista, senyor President, desitjaríem, si els altres grups no hi tenen inconvenient, que si avui, forçosament, s'ha de substanciar una interpellació, que corregués l'ordre de les interpellacions presentades, i es pogués substanciar aquesta, que correspon a les interpellacions d'urgència, demà.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Això suposa una alteració del punt de l'ordre del dia. En tot cas, aquesta Presidència n'ha de proposar l'alteració i substanciar la següent interpellació. (L'I. Sr. Escudé demana per parlar.) El senyor Escudé potser...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Per cortesia parlamentària, i si el Conseller afectat no hi tingués inconvenient, nosaltres no voldríem fer pas d'aquest tema un incident important; ara, també ens agradaria saber, si és possible, la motivació que, una interpellació d'urgència, no hi hagi urgència a substanciar-la.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, si em permet la paraula.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Naturalment.

El Sr. CLOTAS: La urgència sí que existeix a substanciar-la, però la urgència està tipificada en el mateix Reglament, de la manera com es presenta i en quin Ple se substancia. Òbviament, entre substanciar-la avui, a les vuit i quart del vespre, o demà al matí, quan reprenguem el Ple ordinari, que em fa l'efecte que és a dos quarts d'onze, no crec que els motius d'urgència quedin perjudicats.

En tot cas, allò que tipifica el Reglament sobre el procediment d'urgència és que es presenta en la data corresponent el dijous abans, i se substancia al llarg del Ple. Òbviament, la nostra proposta seria, naturalment, sempre que el Conseller hi estigués d'acord.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: És clar, aquesta Presidència el que pot fer és suspendre la sessió, substanciar la interpellació, i no té altra alternativa, perquè en aquest moment no crec que pugui aprovar l'alteració de l'ordre del dia, òbviament. Aleshores, és clar... (Pausa.) Aquesta Presidència, el que demanaria, per no obrir un diàleg innecessari, és que s'acostin a la taula els portaveus per parlar d'aquesta qüestió. (Pausa llarga.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Aquesta Presidència, escoltada i havent consultat amb els portaveus aquí presents, pren la decisió de posposar per demà la substanciació d'aquesta interpellació. I, per tant, se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí, tot recordant als il·lustres senyors diputats la necessitat de la seva presència a dos quarts de deu, perquè recordin que hi ha un ple específic d'aprovació del Pressupost de la Cambra a dos quarts de deu i aquesta Presidència requereix la presència de tots els il·lustres senyors diputats.

Bona nit!

(La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i un minut.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

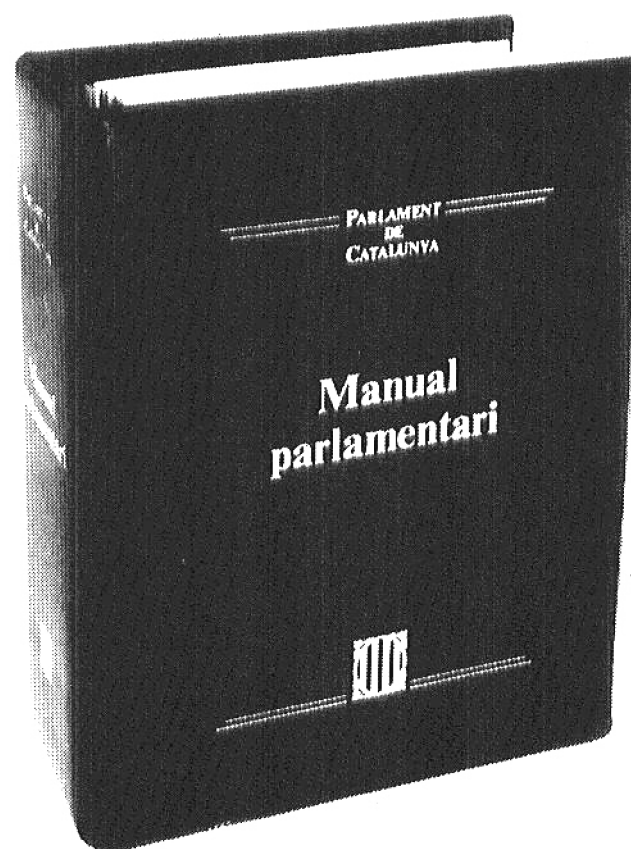
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Òrdia de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir/xec al portador) núm. la quantitat de pessetes

....., de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

